

PROGRAMA

de la vetllada dedicada al

Exm. Embaixador del Japó

Sr. A R A T A A O K I

al Vis - Almirall

Sr. HAPINE MATSUSHITO

i metges de la

Esquadra Japonesa

16 MAIG 1934

P R I M E R A P A R T

Elegia eterna. Granados
La nit de Nadal Calicó
Jota M. de Falla

per la sopràn Srta. Jeanette Bergmann y el
pianista Sr. Enric Suñé (estudiants de Medicina)

S E G O N A P A R T

Dos peçes per a quartet de corda . N. Carbonell
Moderato
Gavota
Caprichos románticos. C. del Campo
(primer temps)

pel quartet "Asclepios", de l'Agrupació Artística,
integrat pels Drs. Olivares, Rocha, Escardó i Franch.

T E R C E R A P A R T

Concert N.º 21, Op. 6. Händel
Aria

Allegro

La processó de Sant Bartomeu (sardana). A. Catalá
per l'Orquestra Universitaria de Barcelona, baix la
direcció del Mtre. J. Romeu.

Piano cedit per la Casa Guarro (Cusso Sfha)

Elegia eterna, poesia de Apeles Mestres

La nit de Nadal, poesia de J. Casas i Amigó

Jota, lletra popular

PROGRAM

given in honor of
His Excellency the
Minister of Japan
Mr. ARATA AOKI
the Vice-Admiral
Mr. HAPINE MATSUSHITO
and the colleagues of
the Japanese Squadron

1st part

Love's Elegie E. Granados
Christmas night Dr. Calicó
Jota (spanish dance). Manuel de Falla

Soprano Miss Jeanette Bergmann
Pianist Mr. Enrique Suñé (Medical Student)

2nd part

Two pieces for string quartet . . . N. Carbonell
Moderato
Gavota
Romantic Caprice Conrado del Campo

played by "Asclepios" quartet interpreted by the
Drs. Olivares, Rocha, Escardó, and Franch.

3rd part

Great Concert N.º 21 op 6 Handel
Aria
Allegro
St. Bartholomeu's procession A. Catalá

played by Uhe Universitary Orqhestra of Barcelona
under the direction of Professor J. Romeu.

Together with the medical-professional activities
to which the "Casal del Metge" or the "Doctor's
House" is consacrated, shiney the artistic activities
made by the Medical Doctors and students which
in great companionship cultwate all the branches
of "Beaux Arts" giving twice a month concerts,
performances, cinema, organizing exhibitions of
parnting and Plastics in every aspect. In all the

performances and exhibitions take part exclusively the Doctors or their family interpreting many a times musical or theatrical picces composed by Doctors.

The best exponent that we can offer our collcagucs of these artistical activities is the "Asclepios" string quartet composed by.

Rafael Olivares — Cyrurgie - Major Comander of the Military Hospital (1st violín).

Alfredo Rocha — Gastro-pathologic of number of the Red Cross Hospital and assistand of the St. Pauls Hospital (2nd violín)

Gabriel Escardó — Neurologic - aggregate to the Clinical Hospital of the Faculty of Medicine (viola)

José Franch --- Phthisiologic-Doctor of the Red Cross Hospital (violoncelo)

Diumenge, dia 13 de maig

Excursió col·lectiva a Tarragona

organitzada per

l'ATENEU POLYTECHNICUM

i

l'ASSOCIACIÓ OBRERA DE CONCERTS

Viatge en tren especial directe

Preu anada i tornada: 6'90 ptes.

Vuit professors especialitzats il·lustraran els excursionistes durant la visita

Diumenge, dia 20 de maig, a les onze del matí

Darrer concert de cambra

Cor de Cossacs del Don

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

MES DE JUNY

Festival de Música Catalana

Imp. TORRES - Vallirana, 14 (S. G.)

ASSOCIACIÓ OBRERA DE CONCERTS

Fundador : PAU CASALS

CURS 1933-1934

TRETZÉ CONCERT

CONCERT EXTRAORDINARI

en commemoració de la

Festa del Treball

Sessió especial de presentació de

l'INSTITUT ORQUESTRAL

de

l'ASSOCIACIÓ OBRERA DE CONCERTS

Direcció:

Mestre JOAN PICH SANTASUSANA

Audició 94 de l'Associació

PALAU DE PROJECCIONS DE MONTJUÏC

Diumenge, dia 6 de maig de 1934

a dos quarts de sis de la tarda

PROGRAMA

I

HAENDEL

MINUET, del Concert en *re*.

J. S. BACH

SUITE en *re menor*.

- I. Adagio. Allegro. Grave.
- II. Aria.
- III. Gavota I. Gavota II.
- IV. Giga.

II

GRIEG

PEER GYNT, suite.

- I. El Matí.
- II. Mort d'Ase.
- III. Dansa d'Anitra.
- IV. Dansa del Rei de les Muntanyes.

BORODIN

EN LES ESTEPES DE L'ASIA CENTRAL.

MORERA

DAVANT LA VERGE, sardana.

BEETHOVEN

Obertura de LES RUÏNES D'ATENES.

Remarquem i agraïm la gentilesa de «Ràdio Barcelona», col·laborant
en la nostra tasca cultural amb la retransmissió d'aquest primer concert
de l'«Institut Orquestral»

ORQUESTRAL de l'A. O. de C.

Pich Santasusana

FUSTA

FLAUTES

Llucià Elisabet
Narcís Carbonell *

OBOES

Esteve Ramon
Joan Martínez

CLARINETS

Gaspar León
Albert Salvany

FAGOTS

Jaume Rius
Àngel Manen *

METALL

TROMPES

Ramon Bonell *
Jeroni Méndez *
Carles Jaime *
Josep Creus **

TROMBONS

Josep Coll
Alfons Clusa *
Alfons Campos

TROMPETES

Amadeu Mestres *
Joan Vallhonestà
Joan Bayó

TUBA

Josep Tallada

PERCUSSIÓ

TRIANGLE I CAIXA

Miquel Armengol **

TÍMPANI

Josep Llorens

BOMBO I PLATS

Miquel Armengol **

l'ASSOCIACIÓ OBRERA DE CONCERTS.

Components de l'INSTITUT

Mestre Director: Joan

CORDA

VIOLINS PRIMERS

Ricard Abelló
Antònia Pich
Clara Tintoré
M.ª Teresa Choimet
Manuel Caseny
Josep Font
Enric Sala
Josep Tomàs
Antoni Barbany
Jaume Vicens
Josep Marquet
Antoni Grau
Francesc Bosch
Antoni Carbonell
Ventura Farràs

VIOLES

Oscar Almer
Alfons Masheras **
Claudi Agell *

VIOLES TENORS

Conrad Giral **
Ventura Casalins *

VIOLINS SEGONS

Jordi Veciana
Agustí Falguera
Joan Rosell
Agustí Ruiz
Gregori Salcedo
Francesc Villanueva
Joaquim Sabaté
Anastasi Rocha
Joan B. Ferrer
Cassimir Travesset
Josep Fort
Antoni Saludas
Jaume Ciuret
Francesc Casulleras
Josep Casasús
Ramon Avellaneda
Josep Bardieri

VIOLONCELS

Leandre Macià
Santiago Simó
Joan Palet
Jordi Perarnau
Josep M.ª León
Domènec Porta
Francesc Aznar *

CONTRABAIXOS

Antoni Puig
Joan Illa
Joan Gratacós *

Conrad Bas *
Francesc Higuera *
Pere Cantarell **

* Professionals agregats.

** Professionals agregats que col·laboren desinteressadament per simpatia a

*L'ASSOCIACIÓ OBRERA DE CONCERTS es
complau en fer públic el seu regreïament envers la
Comissió de Cultura i la de Parcs i Palaus de l'Ex-
cel·lentíssim Ajuntament de Barcelona, per la cessió
del Palau de Projeccions de Montjuïc*

LA FUNCIO SOCIAL-EDUCATIVA DE L'INSTITUT ORQUESTRAL DE L'ASSOCIACIÓ OBRERA DE CONCERTS

El concert extraordinari que celebrem avui té un doble objectiu, amarat però d'una mateixa significació idealista. La commemoració, encara que un xic extemporània per circumstàncies conegudes, d'una diada genuïnament obrera: la Festa del Treball, i la presentació pública, l'ingrés en el nostre ja quasi centenari històric d'audicions, d'una agrupació creada dintre de l'ASSOCIACIÓ OBRERA DE CONCERTS, amb fins culturals d'un caire pedagògic sincerament orientat i definit.

Fit el pensament en el lema: «Cultura per a fruit la música» i «Música per a millorar la nostra cultura», la fusió d'aquests dos anhels ens ha donat el camí d'oferir als nostres associats el mitjà més directe per a dotar-los d'una educació musical el més extensa i sòlida possible. Innegablement l'ASSOCIACIÓ OBRERA DE CONCERTS *sentint música*, ha assolit un grau d'espiritualitat no tan fàcil en altres ambients, però, si és per nosaltres una noble i bella aspiració, servir-nos de la música,—l'Art més profundament humà, i que arriba més intensament en la sensibilitat del poble,—per assolir una superació en aquest aspecte, què millor que cultivar el nostre esperit *fent música*, identificant-nos amb la seva essència i transportant-nos a les seves regions més íntimes i sublims?

Recordem que la idea que inspirà la fundació de l'INSTITUT ORQUESTRAL de l'ASSOCIACIÓ OBRERA DE CONCERTS, fou la d'aplegar el crescut nombre de companys socis, els quals ja sia aspirant al professionalisme o simplement per afició, han estudiat o estudien música en algun dels seus variats mitjans d'expressió, i facilitar-los-hi, com a complement a llur preparació individual, l'organització de cursos de

Dissabte, dia 28, a les 10 de la nit

FESTA de la DANSA

SARDANES

per la COBLA LA PRINCIPAL DE BANYOLES

BALLETS

pels Grallaires ELS VALLESOS DE SABADELL
i L'ESBART CATALA DE DANSAIRES

Diumenge, dia 28, tarda

CINEMA SONOR

DOCUMENTALS

LA GAVIA D'OR

ADEU A LES ARMES

per GARY COOPER

Mariné, impressor. — C. de Cent, 426. Barcelona

Secció de Propaganda

del

C. A. D. C. I.

7/4

Orquestra "da Camera"

de l' Institut Musical

ACADEMIA ARDEVOL

dirigida pel Mestre

FERRAN ARDÈVOL

amb la col·laboració del violinista

Francesc Abeyà

Diumenge, 22 d'Abril de 1934

a les 6 de la tarda

Centre Autonomista de Dependents
del Comerç i de la Indústria

Rambla de Santa Mònica, 25

Programa

Primera part

SCHUBERT

Sinfonia en Si bemol

- I. Allegro
- II. Andante con moto
- III. Menuetto
- IV. Allegro vivace

Segona part

Concerto en La, per violí i orquestra

- I. Allegro apreto, Adagio, Allegro apreto
 - II. Adagio
 - III. Menuetto, Allegro, Tempo de menuetto
- solista FRANCESC ABEYA

Tercera part

WAGNER. — Siegfried Idyll

GRANADOS - ARDEVOL. — Aragó

DEBUSSY-ARDEVOL.—Danseuses des Selphes

MANEN - ARDEVOL. — Camprodón

al piano, Srta. ELIONOR FABRE

Direcció : FERRAN ARDEVOL

Granados, 1867-1916

Aragó, la coneguda rondalla aragonesa amb llurs cobles plenes d'ambient.

Manen, 1883

Camprodón i Joia d'infants, són dues sardanes ben inspirades i de dolç estil empordanès, que a precés de Joan Manen, el mestre Ardévol transcrigué. La versió orquestral de Camprodón es dona avui per primera versió.

orquestració que sense traspassar els límits de Orquestra «da camera» sorpren per la bella coloració dels timbres.

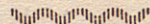
R. Wagner, 1813-1883

Obra prou coneguda i de la que s'han donat tantes nòtules i interpretacions que no creiem sigui necessari fer una repetició del tantes vegades repetit. Es suficient recordar la forma, i que és desenvolupada amb les parts musicals més sentides de *Sigfried*, i que Wagner la composà amb motiu del naixement del seu fill.

Debussy, 1862-1907

Danseuses des Selphes, dansa religiosa, d'harmonies en cercles llumínics, plena de sobrietat i de gràcia a l'ensem; l'esperit s'hi troba bé sentint aquesta música que embriaga.

FRANCESC ABEYÀ

TENIM el deure de fer constar, abans que tot, el nostre agraïment al jove concertista que amb la seva presència prestigia la nostra sessió; gràcies al qual i a l'Institut Musical Acadèmia Ardèvol, que amb llur amable i decidida col·laboració que ens han atorgat per tal de celebrar, amb el present concert, les festes del XXXI^è aniversari del nostre Centre.

Plau-nos reproduir, per a il·lustració dels nostres consocis, unes breus notícies biogràfiques del jove concertista català.

* * *

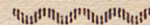
Francesc Abeyà, ja de petit mostrà una gran obsessió per la música i una predilecció pel violí.

Deixeble de solfeig del mestre Ardèvol i de violí del conegut concertista Ferran Guerin, ha conseguit una verà tècnica depurada que li dona un mecanisme pulcre, junt amb un domini de l'arc, que fa que les seves interpretacions no es resentin de la preocupació de les dificultats a vèncer.

El temperament de Francesc Abeyà — extraordinàriament artístic i pregonament enamorat de la música—fa que actui pel plaer espiritual de l'art, que tan magistralment interpreta, i no hi ha dubte que anirà ben aviat son nom a la llarga llista d'artistes Catalans.

Notes al programa

F. Schubert, 1797-1828

Schubert ha sigut un músic d'idees florides i d'espontània inspiració, colzada les més vegades amb la sava de la música popular.

La *Simfonia en Si bemoll* fou composta durant la seva joventut, encar que per l'edat en que morí podrien dir que fou feta durant la seva maduresa.

W. Mozart, 1756-1791

Concert en La, per violí i orquestra.

També Mozart morí jove, per tant ses obres també són obres de joventut. Una de les obres orquestrals més ben reïxides és el *Concert en La*, per violí i orquestra. Ric d'idees, ple de dificultats de matisació i d'execució i amb una

Dissabte, dia 28, a les 10 de la nit

FESTA de la DANSA

SARDANES

per la COBLA LA PRINCIPAL DE BANYOLES

BALLETS

pels Grallaires ELS VALLESOS DE SABADELL
i L'ESBART CATALA DE DANSAIRES

Diumenge, dia 28, tarda

CINEMA SONOR

DOCUMENTALS

LA GAVIA D'OR

ADEU A LES ARMES

per GARY COOPER

Mariné, impressor. — C. de Cent, 426. Barcelona

Secció de Propaganda

del

C. A. D. C. I.

Orquestra "da Camera"

de l' Institut Musical

ACADEMIA ARDEVOL

dirigida pel Mestre

FERRAN ARDÈVOL

amb la col·laboració del violinista

Francesc Abeyà

Diumenge, 22 d'Abril de 1934

a les 6 de la tarda

Centre Autonomista de Dependents
del Comerç i de la Indústria

Rambla de Santa Mònica, 25

Programa

Primera part

SCHUBERT

Sinfonia en Si bemol

- I. Allegro
- II. Andante con moto
- III. Menuetto
- IV. Allegro vivace

Segona part

Concerto en La, per violí i orquestra

- I. Allegro apreto, Adagio, Allegro apreto
 - II. Adagio
 - III. Menuetto, Allegro, Tempo de menuetto
- solista FRANCESC ABEYA

Tercera part

WAGNER. — Siegfried Idyll

GRANADOS - ARDEVOL. — Aragó

DEBUSSY-ARDEVOL. — Danseuses des Selphe

MANEN - ARDEVOL. — Camprodón

al piano, Srta. ELIONOR FABRE

Direcció : FERRAN ARDEVOL

Granados, 1867-1916

Aragó, la coneguda rondalla aragonesa amb llurs cobles plenes d'ambient.

Manen, 1883

Camprodón i *Joia d'infants*, són dues sardanes ben inspirades i de dolç estil empordanès, que a prec de Joan Manen, el mestre Ardévol transcriví. La versió orquestral de *Camprodón* es dona avui per primera versió.

orquestració que sense traspasar els límits de Orquestra «da camera» sorpren per la bella coloració dels timbres.

R. Wagner, 1813-1883

Obra prou coneguda i de la que s'han donat tantes nòtules i interpretacions que no creiem sigui necessari fer una repetició del tantes vegades repetit. És suficient recordar la forma, i que és desenvolupada amb les parts musicals més sentides de *Sigfried*, i que Wagner la composà amb motiu del naixement del seu fill.

Debussy, 1862-1907

Danseuses des Selpes, dansa religiosa, d'harmonies en cercles llumínics, plena de sobrietat i de gràcia a l'ensem; l'esperit s'hi troba bé sentint aquesta música que embriaga.

FRANCESC ABEYÀ

TENIM el deure de fer constar, abans que tot, el nostre agraïment al jove concertista que amb la seva presència prestigia la nostra sessió; gràcies al qual i a l'Institut Musical Acadèmia Ardèvol, que amb llur amable i decidida col·laboració que ens han atorgat per tal de celebrar, amb el present concert, les festes del XXXI^è aniversari del nostre Centre.

Plau-nos reproduir, per a il·lustració dels nostres consocis, unes breus notícies biogràfiques del jove concertista català.

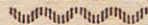
Francesc Abeyà, ja de petit mostrà una gran obsessió per la música i una predilecció pel violí.

Deixeble de solfeig del mestre Ardèvol i de violí del conegut concertista Ferran Guerin, ha conseguit una vera tècnica depurada que li dona un mecanisme pulcre, junt amb un domini de l'arc, que fa que les seves interpretacions no es resentin de la preocupació de les dificultats a vèncer.

El temperament de Francesc Abeyà — extraordinàriament artístic i pregonament enamorat de la música—fa que actui pel plaer espiritual de l'art, que tan magistralment interpreta, i no hi ha dubte que anirà ben aviat son nom a la llarga llista d'artistes Catalans.

Notes al programa

F. Schubert, 1797-1828

Schubert ha sigut un músic d'idees florides i d'espontània inspiració, colzada les més vegades amb la sava de la música popular.

La *Simfonia en Si bemoll* fou composta durant la seva joventut, encar que per l'edat en que morí podrien dir que fou feta durant la seva maduresa.

W. Mozart, 1756-1791

Concert en La, per violí i orquestra.

També Mozart morí jove, per tant ses obres també són obres de joventut. Una de les obres orquestrals més ben reïxides és el *Concert en La*, per violí i orquestra. Ric d'idees, ple de dificultats de matisació i d'execució i amb una

Año XXXII-1933-34

CONCIERTO VI

(326 de la Sociedad)

Jueves 5 de Abril de 1934

A las 7'30 de la tarde

Programa

PRIMERA PARTE

SERENATA, en sol mayor Mozart
(Para instrumentos de arco)

- I Allegro.
- II Romanza.
- III Minueto.
- IV Rondó.

SEGUNDA PARTE

SÉPTIMA SINFONÍA, en la mayor Beethoven

- I Poco sostenuto.-Vivace.
- II Allegretto.
- III Presto.
- IV Allegro con brío.

TERCERA PARTE

ACUARELAS VALENCIANAS (Canción) . . . Chavarri
(Para instrumentos de arco)

GAVOTTE Grieg
(Para instrumentos de arco)

LA GRUTA DE FINGAL (Overtura) Mendelssohn

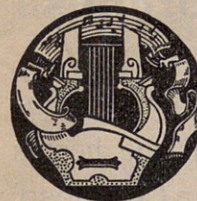
Descansos de 15 minutos.

PRÓXIMO CONCIERTO

El 19 de Abril

Coro de Cosacos del Don

IMP. ZINCKE HNOS. - CORUÑA

SOCIEDAD FILARMÓNICA

— DE —

LA CORUÑA

TEATRO ROSALÍA CASTRO

Año XXXII

SEXTA SERIE

Concierto único

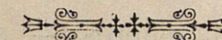
PRESENTACIÓN DE LA

Orquesta Filarmónica Coruñesa

DE LA SOCIEDAD

DIRIGIDA POR EL

Maestro Garaizábal

Concierto 6.º del año 1933-34

(326 de la Sociedad)

Día 5 de Abril de 1934

A las 7'30 en punto

Las puertas del Teatro se abrirán a las 7

La Orquesta Filarmónica Coruñesa

Un nuevo avance en la obra cultural de nuestra Sociedad es la creación de la notable colectividad que hemos convenido en denominar **Orquesta Filarmónica Coruñesa**. Es una ampliación de la antigua **Agrupación de Instrumentos de Arco** que alcanzó tan rotundos éxitos hace años y que, en el pasado, revivió brillantemente bajo la magistral batuta de **Alberto Garaizábal**. La **Agrupación** sigue siendo el núcleo central de este magnífico conjunto; pero creímos necesario contar con una **Orquesta** capaz de interpretar las grandes obras sinfónicas y dar muestra, a la vez, de las posibilidades de nuestra ciudad en el cultivo del arte musical. La obra se ha realizado. Cuantos elementos fueron precisos, los tuvimos dispuestos a prestar su concurso: hemos sumado personal destacado de la banda militar que conduce con singular acierto el Maestro Sanz, y educandos de la del Hospicio provincial, bien adiestrados por su director, nuestro veterano consocio Antonio Prado. Las autoridades respectivas han brindado todas las facilidades. Y así constituida la colectividad por 60 ejecutantes,—en su mayoría distinguidos y queridísimos consocios que con devota afición y abnegado entusiasmo se han empeñado en la benemérita empresa—, es ya positiva gala de la Coruña y altísimo honor de nuestra Sociedad. Para que el impulso dado no se malogre y la **Orquesta Filarmónica Coruñesa** renueve constantemente sus esfuerzos y sus triunfos, requerimos que al estímulo que la Junta Directiva le presta se una el aplauso caluroso de todos los asociados.

ASOCIADOS QUE constituyen y dirigen la Agrupación

..... ○ ○

Alvajar, Ana María	Morales, Ricardo
Béjar de los Reyes, Julio	Muiños, Luis
Béjar Gómez, José	Paradela, Alvaro
Caamaño, Alejandro	Patiño Ponte, Ramón
Cádiz, Fernando de	Paz, Gregorio
Carballo, Antonio	Pérez, Federico
Carballo, José María	Pérez, Luis
Carnero, José	Prado Alvarez, Antonio
Casal, Victoria	Prado Regueiro, Antonio
Clemente, Antonio	Prado Regueiro, Manuel
Deus, Ramón	Quiroga, Ricardo
Díaz Baldrich, Luis	Rama, José
Faustino, Gregorio	Ramos, Manuel
Fraga, Emilio	Rey, Policarpo
Freán, Avelino	Robado, José
Freire, Manuel	Rodríguez Losada, Eduardo
Garaizábal, Alberto	Sánchez, Juan
Hervella, Roberto	Silva, Antonio
Iglesias Alvarez, Luis	Tomé, Emiliano
Iglesias Varela, José	Vázquez, Luis
Izquierdo, José	Vázquez, Ramiro
López Paz, José	Vega, Eulogio
López Area, Ramón	Vega, Vicente
López Prado, Antonio	Velle, Félix
Llano, Ernesto de	Vidal, Ricardo
Llano, Pedro de	Vila, Ángel
Llorens Ebrat, Julio	Villalaín, Marino de
Llorens Ebrat, José	Yáñez, Benjamín
Martí, Enrique	

E. VERDES-ACHIRICA
BILBAO

Sociedad Filarmónica de Bilbao

CONCIERTO

el día 10 de enero de 1934

ANIA DORFMANN

PIANISTA

CON EL CONCURSO DE LA

Orquesta Sinfónica de Bilbao

BAJO LA DIRECCIÓN DE

D. JESÚS ARÁMBARRI

A las siete menos cuarto de la tarde

ANIA DORFMANN

Esta eminente pianista comenzó sus estudios musicales a edad muy temprana y se distinguió en ellos de modo tan sobresaliente, que a los once años pudo dar su primer recital en Odessa. Más tarde ingresó en el Conservatorio de París para ampliar sus estudios, cursando toda la carrera de piano en dos años, a cuyo término obtuvo el GRAN PREMIO.

Durante la guerra europea se vió obligada a retornar a Rusia, donde continuó sus trabajos de perfeccionamiento con los más prestigiosos pianistas rusos, llegando a una depuración extraordinaria y alcanzando una personalidad muy acusada que había de situarla entre los grandes virtuosos del piano.

Nuevamente se trasladó a París para iniciar su carrera de concertista con una larga tournée por Francia, Austria, Alemania, Holanda e Inglaterra, colaborando así mismo con las principales Orquestas europeas. Le fué dispensada una acogida favorabilísima por parte del público y de la crítica. Su triunfo en Inglaterra excedió a toda ponderación, pues que para atender a multitud de requerimientos hubo de dar una larga serie de conciertos, algunos de ellos con la «London Symphony Orchestra» dirigida por Mengelberger. Ha realizado otras excursiones por distintos países con el éxito más lisonjero.

Ania Dorfmann, que está considerada como una de las pianistas más revelantes de nuestros días, actúa por primera vez en nuestra Sociedad.

Programa

PRIMERA PARTE

CONCIERTO EN *DO MAYOR* N.º 1. *Beethoven*
(para piano y orquesta)

- I. Allegro con brío.
- II. Largo.
- III. Rondó.

SEGUNDA PARTE

VALS BRILLANTE EN *LA BEMOL MAYOR* *Chopin*
NOCTURNO EN *DO SOSTENIDO MENOR* »
TRES ESCOCESAS »
ESTUDIO N.º 4 EN *DO SOSTENIDO MENOR*. »
ANDANTE SPIANATTO Y POLONESA BRILLANTE »
(para piano)

TERCERA PARTE

ESTUDIO N.º 5. *Paganini-Liszt*
WIDMUNG. *Schumann-Liszt*
VALS IMPROVISADO *Liszt*
RAPSDIA HÚNGARA N.º 12 »
(para piano)

Piano Pleyel

De los varios números que tiene el poema, hoy se interpreta el *final* y contiene una de las más puras y ardientes inspiraciones de Frank. Esta obra fué estrenada en la Sociedad Nacional de Música de París el año 1888.

Marcha — CAMPOLIETI

Luigi Campolietti nació en Milán en cuyo Conservatorio cursó los estudios de trompa, piano y composición. Actualmente se encuentra en París perfeccionando sus conocimientos en la Escuela Normal de Música, con el eminente profesor Sr. Dukas. La *Marcha* que hoy se interpreta, forma parte de varios preludios escritos primeramente para piano, siendo este el único orquestado. Es una página muy breve y de original factura.

E. VERDES-ACHIRICA
BILBAO

Sociedad Filarmónica de Bilbao

CONCIERTO

el día 12 de diciembre de 1933

Orquesta Sinfónica de Bilbao

BAJO LA DIRECCIÓN DEL MAESTRO

D. Jesús Arámbarri

A las siete menos cuarto de la tarde

Programa

PRIMERA PARTE

CONCIERTO EN *RE MAYOR* . . . *Philp. Em. Bach*

- I. Allegro moderato.
- II. Andante lento molto.
- III. Allegro.

BACANAL DE *TANNHÄUSER* . . . *Wagner*

SEGUNDA PARTE

TERCERA SINFONÍA EN *FA MAYOR*. *Brahms*

- I. Allegro con brío.
- II. Andante.
- III. Poco allegreto.
- IV. Allegro.

TERCERA PARTE

EL FESTÍN DE LA ARAÑA (SUITE
DEL *BALLET*) *Roussell**PSYCHÉ* (4.ª PARTE DE *PSIQUIS*
Y *EROS*) *César Frank**MARCHA* *Campolieti*

Juan Sebastián Bach tuvo siete descendientes de su primer matrimonio y trece del segundo. De esta numerosa prole— de la que le sobrevivieron diez hijos— Carlos Felipe Manuel Bach fué el tercero. Comenzó a estudiar la carrera de jurisprudencia, pero pudo más en él la afición a la música. Llegó a ser maestro de la famosa orquesta de Federico el Grande, en cuya Corte pasó treinta años. En sus composiciones adoptó la nueva forma de escritura llamada «estilo galante» por sus contemporáneos, y se le considera como el fundador de la sonata clásica. El Concierto que hoy se interpreta, retocado ligeramente en su instrumentación, es una demostración del genio inventivo e inspirado de Carlos Felipe Manuel Bach.

El festín de la araña (Suite del «ballet») — ROUSSELL

«Ma mère l' Oye», de Ravel, y «El festín de la araña», de Roussell, se estrenaron en París en la misma fecha de abril de 1913, y ambos músicos son hoy las primeras figuras de la Francia musical. La trama de la obra de Roussell, es de Gilbert des Voisins, quien la tomó del libro «Vida de los insectos» del insigne entomólogo Fabre. Se desarrolla en la calma de un jardín. Una araña ha tejido su tela y espera a los insectos que imprudentemente se entrelacen en su trampa para devorarlos, hasta que la propia araña perece víctima de un enemigo más fuerte que ella.

En el *ballet*— liliputiense tragedia zoológica— se describe primeramente una evocación al aire libre, a la calma del paisaje, que sirve también para finalizar esta página musical. Después, desfilan las hormigas con persistencia rítmica, la mariposa que en su atolondrado vuelo

perece víctima de la araña, escarabajos y diversos insectos. Brota la efímera, que serviría de pasto a la voracidad de la araña, si los demás insectos no formaran una liga contra el enemigo común. Pero la brevedad en la existencia de la efímera que en su vuelo es muerta por la araña, mueve a sus compañeros a celebrarle pomposos funerales, transportándola sobre un pétalo de rosa. El jardín recobra su soledad; el día declina fatalmente y una luciérnaga se alumbra al pie de un rosal.

Esta página musical, en forma de *suite* como es la que hoy se interpreta, fué estrenada en Bilbao por la Orquesta Colonne el año 1926 en un concierto celebrado en el Teatro Buenos Aires.

Psyché (4.ª parte de *Psiquis* y *Eros*) — CÉSAR FRANK

Este poema sinfónico para orquesta y coros, es una de las raras composiciones de Frank que no está inspirada en asunto religioso. Es una paráfrasis del mito antiguo, según el cual *Psiquis* enamorada de *Eros*, no resiste a la curiosidad de saber el misterio de la existencia de su enamorado y queda por ello privada para siempre de la visión de lo infinito. Frank ha dado a esta acción un desenlace más optimista. *Eros* perdona el ansia de saber que él mismo había despertado en *Psiquis* y ambos ascienden a la región de la luz.

A pesar del carácter esencialmente pagano de la fábula, algunos comentaristas como Vicent d'Indy, a quien está dedicada la obra, y Gustavo Durepas, no vacilan en interpretarla como una alegoría cristiana. Así, el primero, hablando de la escena que hoy se interpreta, dice que «es difícil considerarla de otro modo que como un diálogo entre el Alma, tal como la concebía el místico autor de la *Imitación de Cristo*, y un Serafín descendiendo de los cielos para instruirle en las verdades eternas».

SAISON 1933 - 1934

ASSOCIATION DE L'ORCHESTRE DE CHAMBRE DES
„AMIS DES ARTISTES“

Directeur-Fondateur: Jacques **SERRES**.

cinq concerts d'orchestre

à 17 h. 45 précises, sous la direction de

FREDERIK GOLDBECK

SALLE DE L'ÉCOLE NORMALE DE MUSIQUE

2e Concert: **Vendredi 19 Janvier 1934**

SALLE CHOPIN (Pleyel)

3e Concert: **22 Février**

4e Concert **Mars** — 5e Concert **Mai**

Œuvres pour Orchestre de chambre de **VIVALDI, SCHUBERT, BACH,**
MOZART, SCHUMANN, PURCELL, BEETHOVEN, ROUSSEL, RAVEL,
TCHEREPNINE, Paul DUKAS, CAPLET, MIGOT, WEBERN, STRAUSS,
CASELLA, etc..

Mmes MARIE-ANDRE, CROIZA, YVONNE
LEFEBURE, MARTHE MORHANGE,
MM. JACQUES BAUME, A. PETRONIO,
JACQUES SERRES, Y. SERPINET,
A. TCHEREPNINE, P. TORTELIER, ETC.

Programme du second Concert—Le Vendredi 19 Janvier à 17 h. 45

SALLE DE L'ÉCOLE NORMALE DE MUSIQUE

avec **Yvonne LEFEBURE**

I	Ouverture de concert en Ré	SCHUBERT
	Concerto en ré majeur	HAYDN
II	Trois Guirlandes sonores	Georges MIGOT
	Sérénade Italienne	Hugo WOLF
III	Introduction et Allegro appassionato (op. 92)	SCHUMANN
	(pour piano et orchestre)	
IV	Concerto Brandebourgeois N° 3	J. S. BACH
	(en sol majeur)	

ASSOCIATION DE L'ORCHESTRE DE CHAMBRE DES „AMIS DES ARTISTES”

Directeur-Fondateur: Jacques SERRES.

BULLETIN DE SOUSCRIPTION

MEMBRE FONDATEUR	1.000 fr.	donnant droit à 4 fauteuils 1re série
— BIENFAITEUR	150 fr.	— 2 —
— ADHERENT	50 fr.	— 1 —

Spécifier si comme membre Fondateur ou Bienfaiteur vous autorisez l'inscription de votre nom au Comité d'Honneur.

Prière d'adresser le montant des souscriptions à :

*M. le Directeur de „l'Office International des Artistes”
4, rue Fourcroy, PARIS (17e).*

Les membres de l'Association sont exemptés de toute taxe

Prix des places au Concert: 12 et 15 fr. (timbre et taxe de placement compris)

Conditions spéciales aux Etudiants, Elèves de l'Ecole Normale de Musique, du Conservatoire National, de la Schola Cantorum, etc., sur présentation obligatoire de leur carte de l'année : **6 francs.**

Des conditions particulières sont offertes aux groupes scolaires ou étudiants qui en feront la demande, mais sur justification de leur titre :

ÉTUDIANTS **16 fr.** donnant droit à 1 fauteuil par concert
GROUPEMENTS **60 fr.** — 5 fauteuils —

Nom

Adresse

Catégorie et montant du versement :

Prière de détacher le présent bulletin et l'adresser
avec le montant de la souscription à

M. le Directeur de l'Office International des Artistes, 4, rue Fourcroy.

Pour tous renseignements, s'adresser:

à l'Office International des Artistes, 4, rue Fourcroy (17e). Tél.: Galvani 56-87

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

FILHARMÒNICA DE BARCELONA

13 NOVEMBRE 1933

1.ª Audició de

Montserrat

Poema per a sopran, chors, orga i
orquestra d'

Antoni Massana

premiat en el 5.^è concurs Rabell.

Obres de

F. Pujol, i

J. Manén

Sopran solista

Mercè Plantada

Pianista

Pere Vallribera

Organista

Joan Suñé

Chors i orquestra 260 executants.

Direcció

Joan Manén

LOCALITATS: ACADÈMIA COLOMINAS, Mallorca, 328

Telèfon 77968, de 7 a 9 del vespre.

PREU DE LES LOCALITATS

Impostos compresos

Llotges pati i anfiteatre amb entrades. 100 ptes.

Sillons pati 12 »

Circulars pati amb entrada . . . 10 »

Graderies » » » 8 »

Setis numerats Ier rengle amb entrada, 7 »

» » II.^{on} a V.^è rengle amb entrada 5 »

Entrada general. 2'50 »

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

FILHARMÒNICA DE BARCELONA

13 NOVEMBRE 1933

1.ª Audició de

Montserrat

Poema per a sopran, chors, orga i
orquestra d'

Antoni Massana

premiat en el 5.e concurs Rabell.

Obres de

F. Pujol, i

J. Manén

Sopran solista

Mercè Plantada

Pianista

Pere Vallribera

Organista

Joan Suñé

Chors i orquestra 260 executants.

Direcció

Joan Manén

LOCALITATS: ACADÈMIA COLOMINAS, Mallorca, 328
Telèfon 77968, de 7 a 9 del vespre.

PREU DE LES LOCALITATS

Impostos compresos

Llotges pati i anfiteatre amb entrades. 100 ptes.

Sillons pati 12 »

Circulars pati amb entrada 10 »

Graderies » » » » 8 »

Setis numerats Ier rengle amb entrada. 7 »

» » II.^{on} a V.^e rengle amb entrada 5 »

Entrada general. 2'50 »

PAL·LAS, A. G.
CONSELL DE CENT, 364

palau de
la música
catalana

Societat
filharmònica

1ª audició de

MONTSERRAT

P O E M A

13 novembre 1933

Quan Jesús en creu expira,
angelets amb serra d'or
serraven vostra cadira,
gentil Reina de l'amor.
Us la feren tan hermosa
que hi seguéreu de bon grat.

Mireu-nos

Catalunya us ha tinguda
com sa perla en ric anell;
més del moro combatuda,
vol salvar son ric joiell.
La muntanya hi és desclosa
per tenir-lo ben guardat.

Mireu-nos

Dels fidels, Pastora hermosa,
beneiu vostre ramat.

PRIMERA AUDICIÓ

DE

Montserrat

Poema per a sopran, cors, orga i orquestra

d'Antoni Massana

premiat en el 5.è concurs Rabell

Obres de

F. Pujol i J. Manén

Sopran solista

Mercè Plantada

Pianista

Pere Vallribera

Organista

Joan Suñé

Cors i orquestra 260 executants

Direcció

Joan Manén

P R O G R A M A

TERRA BAIXA (obertura)

per a orquestra. Direcció F. PUJOL

F. PUJOL

JUVENTUS (concerto grosso) op. A-5

J. MANÉN

- I Allegro molto
- II Allegro
- III Adagio
- IV Allegro assai

per a piano i orquestra. Pianista P. VALLRIBERA.
violins solistes GUERIN I PONSÀ.

Direcció J. MANÉN

(L'obra es donarà sense interrupció fins al núm. III)

MONTSERRAT

A. MASSANA

I

- a) cor "quae est ista?"
- b) ària "Ego flos campi"
- c) cor "Fundamenta ejus in montibus sanctis"
- d) ària "Ego in altissimis habito"
- e) cor "Et erit in novissimis diebus"
- f) ària "Nolite considerare quod fusca sim"
- g) cor "Mulier amicta sole"

II

- a) Pujada dels romeus
- b) Festa popular
- c) Salve i Virolai

Solista Sopran MERCÈ PLANTADA
Cors i orquestra 260 executants. Organista J. SUÑÉ

~~Direcció J. MANÉN~~

COR

Fondament ets arrelada
en mig dels teus escollits.

Filles de Jerusalem
negra sóc però formosa;
negra con els tabernacles
de Cedar i Salomó.

Negra com els tabernacles
de Cedar i Salomó.

No volgheu parar esment
en la foscó del meu rostre:
car les fortes solellades
m'han llevada la color.

COR 4.ª

Una madona vestida del sol
que té la lluna als peus per escambell
vingué a la solitud
on Déu la seva estada disposà.
Son esplendor gloriós com foc ardent
al cim de la muntanya.
Des d'allà estant ha posat els seus ulls
sobre tots els que viuen a la terra.
Del seu reialme Déu l'ha fet senyora
i li ha posada al front una diadema.
per tal que sempre en sigui la Regina.
Davant del setial d'aquesta Verge
canteu dolces cançons.
Donzelles i fadrins,
Els vells i la mainada
que canten les lloances del seu nom.

Al·leluia! Al·leluia!

El text d'aquesta primera part és extret de la Bíblia.

GOIGS DE MONTSERRAT
(Verdaguer)

Puix floriu com una rosa
en el cor del principat,
mireu-nos sempre amorosa,
Princesa del Montserrat,

O bella sunamita, gira't,
gira't que t'esguardarem.

Colom que t'amagues a les escletxes del roquissam
als forats de la cleda:
gira't i mostra'ns la teva faç.

Fins que arribi el capvespre
mentres van creixent les ombres
pujaré al cim de l'encens
i a la muntanya de la mirra.

Colom que t'amagues a les escletxes del roquissam
als forats de la cleda
A! gira't i mostra'ns la teva faç.

ARIA 2.^a

Estic enlairada com el cedre del Líban
i com el xiprer a la muntanya de Sion.
Excelsa com la palma de Cadés
xamosa com planter de rosers a Jericó.

COR 3.^r

Un dia vindrà a les darreries dels temps
quan la muntanya de la casa del Senyor
serà disposada sobre la més alta carena
i s'aixecarà pel damunt de totes les serralades.

Vindran les gents vers ella com onades.
Els pobles tots del món hi faran cap.
Llavors s'alegrarà la terra erma i deserta
i la solitud serà joiosa
i treurà florida com un lliri.

Germinarà plena d'ufana
tot estremint-se d'alegria.
Car la glòria del Líban li és donada
i del Carmel i Saron l'hermosura.

ARIA 3.^a

En un poble gloriós
he posat el meu hostatge.
Fondament sóc arrelada
en mig dels meus escollits.

JUVENTUS

MANÉN

Joventut, primavera de la vida!...

- (I) L'artista dubta...
Dubta cercant un camí desconegut pel seu cant...
- (II) L'artista divaga...
Divaga cercant en la ironia el camí desconegut pel seu cant...
- (III) L'artista reposa...
Reposa en la sabiduria dels clàssics. S'embauma del perfum consolador dels esperits purificats, plàcids .. Més el foc, la joventut no hi troba consol.
- (IV) L'artista lluita...
Lluita sol. L'artista venç... Venç en ell mateix. Venç i s'enjoia perquè endevina en el llunyà, l'estel de son camí; l'únic, l'invariable; el que sent dins seu, el que no pot desviar-lo perquè llui en el si de son sentiment i de sa consciència i creix amb la lluita; l'estel de sa pròpia inspiració, més ara sapienta, depurada, enfortida...
L'artista canta...
Canta i creu i espera en el cant de la seva inspiració.

JOAN MANÉN

MONTSERRAT

MASSANA

I

Tot contemplant la prodigiosa muntanya, brollen en l'imaginació figures i veus del passat: pastors que cerquen l'amagada Verge; clergues que l'acompanyen, ermitans i monjos que en les solituds immenses i en l'esplendor del temple l'honoren.

Tots aquests personatges a les oïdes del músic prenen vida i dialoguen amb la divinal Regina, entonant unes meravelloses matines antifonades per la Verge. A manera, doncs, de salms i antífones es succeeixen aquí els cors i les àries.

A la primera veu que la Verge ha feta oir per la muntanya, responen les preguntes dels pastors plens de joia i d'admiració.

PAL·LAS, A. G.
CONSELL DE CENT, 364

palau de
la música
catalana

Societat
filharmònica

1ª audició de

MONTSERRAT

P O E M A

13 novembre 1933

PROGRAMA

TERRA BAIXA (obertura)

per a orquestra. Direcció F. PUJOL

F. PUJOL

JUVENTUS (concerto grosso) op. A-5

J. MANÉN

- I Allegro molto
- II Allegro
- III Adagio
- IV Allegro assai

per a piano i orquestra. Pianista P. VALLRIBERA.
violins solistes GUERIN I PONSÀ.

Direcció J. MANÉN

(L'obra es donarà sense interrupció fins al núm. III)

MONTSERRAT

A. MASSANA

I

- a) cor "quae est ista?"
- b) ària "Ego flos campi"
- c) cor "Fundamenta ejus in montibus sanctis"
- d) ària "Ego in altissimis habito"
- e) cor "Et erit in novissimis diebus"
- f) ària "Nolite considerare quod fusca sim"
- g) cor "Mulier amicta sole"

II

- a) Pujada dels romeus
- b) Festa popular
- c) Salve i Virolai

Solista Sopran MERCÈ PLANTADA
Cors i orquestra 260 executants. Organista J. Suñé

~~Director J. MANÉN~~

COR

Fondament ets arrelada
en mig dels teus escollits.

Filles de Jerusalem
negra sóc però formosa;
negra con els tabernacles
de Cedar i Salomó.

Negra com els tabernacles
de Cedar i Salomó.

No vulgueu parar esment
en la foscor del meu rostre:
car les fortes solellades
m'han llevada la color.

COR 4.º

Una madona vestida del sol
que té la lluna als peus per escambell
vingué a la solitud
on Déu la seva estada disposà.
Son esplendor gloriós com foc ardent
al cim de la muntanya.
Des d'allà estant ha posat els seus ulls
sobre tots els que viuen a la terra.
Del seu reialme Déu l'ha fet senyora
i li ha posada al front una diadema.
per tal que sempre en sigui la Regina.
Davant del setial d'aquesta Verge
canteu dolces cançons.
Donzelles i fadrins,
Els vells i la mainada
que canten les lloances del seu nom.
Al·leluia! Al·leluia!

El text d'aquesta primera part és extret de la Bíblia.

GOIGS DE MONTSERRAT
(Verdaguer)

Puix floriu com una rosa
en el cor del principat,
mireu-nos sempre amorosa,
Princesa del Montserrat,

Quan Jesús en creu expira,
angelets amb serra d'or
serraven vostra cadira,
gentil Reina-de l'amor.
Us la feren tan hermosa
que hi seguéreu de bon grat.
Mireu-nos

Catalunya us ha tinguda
com sa perla en ric anell;
més del moro combatuda,
vol salvar son ric joiell.
La muntanya hi és desclosa
per tenir-lo ben guardat.
Mireu-nos

Dels fidels, Pastora hermosa,
beneiu vostre ramat.

PRIMERA AUDICIÓ

DE

Montserrat

Poema per a sopran, cors, orga i orquestra

d'Antoni Massana

premiat en el 5.è concurs Rabell

Obres de

F. Pujol i J. Manén

Sopran solista

Mercè Plantada

Pianista

Pere Vallribera

Organista

Joan Suñé

Cors i orquestra 260 executants

Direcció

Joan Manén

Després de la virginal resposta esclata l'entusiasme, i per totes les encontrades ressonen campanes i fervents salmodies. Un desig amorós abrusa el cor dels fidels que demanen contemplar el rostre de la Regina. Ella els parla de lo enlairat que està el seu reialme. El poble llavors respon recordant-se de les profètiques paraules sobre la muntanya salvadora i corren a complir-les. Un petit interludi comenta aquest aplec dels pobles vers la santa muntanya. La Verge llavors deixa sentir la seva veu per darrera volta, però el poble la interromp amb amorosa impaciència. Els últims mots de la Verge són recollits amb un himne de lloança de tota la terra.

II

El flaviol d'un pastor ens distreu de la visió passada i ens transporta a una escena més real. Es una peregrinació d'avui, que, seguint la tradició antiga, va pujant al santuari. Amb les melodies muntanyenques es barregen les veus dels nois, escarnint una típica Avemaria.

A mida que s'apropen els romeus, creix la remor i l'alegria, i els pren un èxtasi de natura davant el meravellós panorama.

Arribats a la plaça de l'església, s'organitza espontàniament una festa popular, barreja de goigs, avemaries i sardanes. Les darreres veus populars són interrompudes pel cor dels monjos que inicien la salve. Aquesta segueix fins a la fi acompanyada per l'orgue i pel brogit de la gent que omple el temple tot seguit i esclata finalment en un vibrant *virolai*.

COR 1.^r

La veu de la tortra s'oí
per les nostres encontrades.

Els meus ulls vaig aixecar vers les muntanyes:
d'elles m'ha de venir
l'auxili i la salut.

L'he vista tota formosa,
com el colom que s'ha rabejat
a les aigües gemades del rierol.

I venia com l'aubada
d'un dia primaverenc
tota voltada de lliris
i de roses del roser.

On vas, filla de Sion
tan formosa com la lluna
escollida com el sol?

Qui és aquesta que puja del desert
amarada de joia
recolzada sobre el seu amat?

El teu nom té la flaire del bàlsam
com la mirra escollida
escampes olors de suavitat.

I venia com l'aubada
d'un dia primaverenc
tota voltada de lliris
i de roses del roser.

ARIA 1.^a

Jo sóc la flor del camp
i el liri de la ubaga.
Com plàtan bella sóc
plaent com l'olivera.
Com el cinamom i el bàlsam aromàtic
com la mirra escollida donguí olors de suavitat

COR 2.ⁿ

Els seus fonaments reposen
damunt les santes muntanyes.

Tot al voltant
Les muntanyes li fan
una eterna corona.

Has enlairat com l'àliga ton niu.
la teva estada és als núvols del cel

Els seus fonaments reposen
damunt les santes muntanyes.

O bella sunamita, gira't,
gira't que t'esguardarem.

Colom que t'amagues a les escletxes del roquissam
als forats de la cleda:
gira't i mostra'ns la teva faç.

Fins que arribi el capvespre
mentres van creixent les ombres
pujaré al cim de l'encens
i a la muntanya de la mirra.

Colom que t'amagues a les escletxes del roquissam
als forats de la cleda
Al gira't i mostra'ns la teva faç.

ARIA 2.^a

Estic enlairada com el cedre del Líban
i com el xiprer a la muntanya de Sion.
Excelsa com la palma de Cadés
xamosa com planter de rosers a Jericó.

COR 3.^r

Un dia vindrà a les darreries dels temps
quan la muntanya de la casa del Senyor
serà disposada sobre la més alta carena
i s'aixecarà pel damunt de totes les serralades.

Vindran les gents vers ella com onades.
Els pobles tots del món hi faran cap.
Llavors s'alegrarà la terra erma i deserta
i la solitud serà joiosa
i treurà florida com un lliri.

Germinarà plena d'ufana
tot estremint-se d'alegria.
Car la glòria del Líban li és donada
i del Carmel i Saron l'hermosura.

ARIA 3.^a

En un poble gloriós
he posat el meu hostatge.
Fondament sóc arrelada
en mig dels meus escollits.

JUVENTUS

MANÉN

Joventut, primavera de la vida!...

- (I) L'artista dubta...
Dubta cercant un camí desconegut pel seu cant...
- (II) L'artista divaga...
Divaga cercant en la ironia el camí desconegut pel seu cant...
- (III) L'artista reposa...
Reposa en la sabiduria dels clàssics. S'embauma del per-
fum consolador dels esperits purificats, plàcids .. Més el
foc, la joventut no hi troba consol.
- (IV) L'artista lluita...
Lluita sol. L'artista venç... Venç en ell mateix. Venç i
s'enjoia perquè endevina en el llunyà, l'estel de son camí;
l'únic, l'invariable; el que sent dins seu, el que no pot
desviar-lo perquè llui en el si de son sentiment i de sa cons-
ciència i creix amb la lluita; l'estel de sa pròpia inspira-
ció, més ara sapienta, depurada, enfortida...
L'artista canta...
Canta i creu i espera en el cant de la seva inspiració.

JOAN MANÉN

MONTSERRAT

MASSANA

I

Tot contemplant la prodigiosa muntanya, brollen en l'imagi-
nació figures i veus del passat: pastors que cerquen l'amagada
Verge, clergues que l'acompanyen, ermitans i monjos que en les
solituds immenses i en l'esplendor del temple l'honoren.

Tots aquests personatges a les oïdes del músic prenen vida i
dialoguen amb la divinal Regina, entonant unes meravelloses
matines antifonades per la Verge. A manera, doncs, de salms i
antífones es succeeixen aquí els cors i les àries.

A la primera veu que la Verge ha feta oïr per la muntanya,
responen les preguntes dels pastors plens de joia i d'admiració.

Després de la virginal resposta esclata l'entusiasme, i per totes les encontrades ressonen campanes i fervents salmodies. Un desig amorós abrussa el cor dels fidels que demanen contemplar el rostre de la Regina. Ella els parla de lo enlairat que està el seu reialme. El poble llavors respon recordant-se de les profètiques paraules sobre la muntanya salvadora i corren a complir-les. Un petit interludi comenta aquest aplec dels pobles vers la santa muntanya. La Verge llavors deixa sentir la seva veu per darrera volta, però el poble la interromp amb amorosa impaciència. Els últims mots de la Verge són recollits amb un himne de lloança de tota la terra.

II

El flaviol d'un pastor ens distreu de la visió passada i ens transporta a una escena més real. Es una peregrinació d'avui, que, seguint la tradició antiga, va pujant al santuari. Amb les melodies muntanyenques es barregen les veus dels nois, escarnint una típica Avemaria.

A mida que s'apropen els romeus, creix la remor i l'alegria, i els pren un èxtasi de natura davant el meravellós panorama.

Arribats a la plaça de l'església, s'organitza espontàniament una festa popular, barreja de goigs, avemaries i sardanes. Les darreres veus populars són interrompudes pel cor dels monjos que inicien la salve. Aquesta segueix fins a la fi acompanyada per l'orgue i pel brogit de la gent que omple el temple tot seguit i esclata finalment en un vibrant *virolai*.

COR 1.^r

La veu de la tortra s'oí
per les nostres encontrades.

Els meus ulls vaig aixecar vers les muntanyes:
d'elles m'ha de venir
l'auxili i la salut.

L'he vista tota formosa,
com el colom que s'ha rabejat
a les aigües gemades del rierol,

I venia com l'aubada
d'un dia primaverenc
tota voltada de lliris
i de roses del roser.

On vas, filla de Sion
tan formosa com la lluna
escollida com el sol?

Qui és aquesta que puja del desert
amarada de joia
recolzada sobre el seu amat?

El teu nom té la flaire del bàlsam
com la mirra escollida
escampes olors de suavitat.

I venia com l'aubada
d'un dia primaverenc
tota voltada de lliris
i de roses del roser.

ARIA 1.^a

Jo sóc la flor del camp
i el lliri de la ubaga.
Com plàtan bella sóc
plaent com l'olivera.
Com el cinamom i el bàlsam aromàtic
com la mirra escollida donguí olors de suavitat

COR 2.^a

Els seus fonaments reposen
damunt les santes muntanyes.

Tot al voltant
Les muntanyes li fan
una eterna corona.

Has enlairat com l'àliga ton niu.
la teva estada és als núvols del cel

Els seus fonaments reposen
damunt les santes muntanyes.

PAL·LAS, A. G.
CONSELL DE CENT, 364

palau de
la música
catalana

Societat
filharmònica

1ª audició de

MONTSERRAT

P O E M A

13 novembre 1933

Quan Jesús en creu expira,
angelets amb serra d'or
serraven vostra cadira,
gentil Reina de l'amor.
Us la feren tan hermosa
que hi seguéreu de bon grat.

Mireu-nos

Catalunya us ha tinguda
com sa perla en ric anell;
més del moro combatuda,
vol salvar son ric joiell.
La muntanya hi és desclosa
per tenir-lo ben guardat.

Mireu-nos

Dels fidels, Pastora hermosa,
beneiu vostre ramat.

PRIMERA AUDICIÓ

DE

Montserrat

Poema per a sopran, cors, orga i orquestra

d'Antoni Massana

premiat en el 5.è concurs Rabell

Obres de

F. Pujol i J. Manén

Sopran solista

Mercè Plantada

Pianista

Pere Vallribera

Organista

Joan Suñé

Cors i orquestra 260 executants

Direcció

Joan Manén

PROGRAMA

TERRA BAIXA (obertura)

per a orquestra. Direcció F. PUJOL

F. PUJOL

JUVENTUS (concerto grosso) op. A-5

J. MANÉN

- I Allegro molto
- II Allegro
- III Adagio
- IV Allegro assai

per a piano i orquestra. Pianista P. VALLRIBERA.
violins solistes GUERIN I PONSÀ.

Direcció J. MANÉN

(L'obra es donarà sense interrupció fins al núm. III)

MONTSERRAT

A. MASSANA

I

- a) cor "quae est ista?"
- b) ària "Ego flos campi"
- c) cor "Fundamenta ejus in montibus sanctis"
- d) ària "Ego in altissimis habito"
- e) cor "Et erit in novissimis diebus"
- f) ària "Nolite considerare quod fusca sim"
- g) cor "Mulier amicta sole"

II

- a) Pujada dels romeus
- b) Festa popular
- c) Salve i Virolai

Solista Sopran MERCÈ PLANTADA
Cors i orquestra 260 executants. Organista J. Suñé

~~Direcció J. MANÉN~~

COR

Fondament ets arrelada
en mig dels teus escollits.

Filles de Jerusalem
negra sóc però formosa;
negra con els tabernacles
de Cedar i Salomó.

Negra com els tabernacles
de Cedar i Salomó.

No volgueu parar esment
en la foscó del meu rostre:
car les fortes solellades
m'han llevada la color.

COR 4.

Una madona vestida del sol
que té la lluna als peus per escambell
vingué a la solitud
on Déu la seva estada disposà.
Son esplendor gloriós com foc ardent
al cim de la muntanya.
Des d'allà estant ha posat els seus ulls
sobre tots els que viuen a la terra.
Del seu reialme Déu l'ha fet senyora
i li ha posada al front una diadema.
per tal que sempre en sigui la Regina.
Davant del setial d'aquesta Verge
canteu dolces cançons.
Donzelles i fadrins,
Els vells i la mainada
que canten les lloances del seu nom.

Al'leluia! Al'leluia!

El text d'aquesta primera part és extret de la Bíblia.

GOIGS DE MONTSERRAT
(Verdaguer)

Puix floriu com una rosa
en el cor del principat,
mireu-nos sempre amorosa,
Princesa del Montserrat,

O bella sunamita, gira't,
gira't que t'esguardarem.

Colom que t'amagues a les escletxes del roquissam
als forats de la cleda:
gira't i mostra'ns la teva faç.

Fins que arribi el capvespre
mentres van creixent les ombres
pujaré al cim de l'encens
i a la muntanya de la mirra.

Colom que t'amagues a les escletxes del roquissam
als forats de la cleda
A! gira't i mostra'ns la teva faç.

ARIA 2.^a

Estic enlairada com el cedre del Líban
i com el xiprer a la muntanya de Sion.
Excelsa com la palma de Cadés
xamosa com planter de rosers a Jericó.

COR 3.^r

Un dia vindrà a les darreries dels temps
quan la muntanya de la casa del Senyor
serà disposada sobre la més alta carena
i s'aixecarà pel damunt de totes les serralades.

Vindran les gènts vers ella com onades.
Els pobles tots del món hi faran cap.
Llavors s'alegrarà la terra erma i deserta
i la solitud serà joiosa
i treurà florida com un lli.

Germinarà plena d'ufana
tot estremint-se d'alegria.
Car la glòria del Líban li és donada
i del Carmel i Saron l'hermosura.

ARIA 3.^a

En un poble gloriós
he posat el meu hostatge.
Fondament sóc arrelada
en mig dels meus escollits.

JUVENTUS

MANÉN

Joventut, primavera de la vida!...

- (I) L'artista dubta...
Dubta cercant un camí desconegut pel seu cant...
- (II) L'artista divaga...
Divaga cercant en la ironia el camí desconegut pel seu cant...
- (III) L'artista reposa...
Reposa en la sabiduria dels clàssics. S'embauma del perfum consolador dels esperits purificats, plàcids .. Més el foc, la joventut no hi troba consol.
- (IV) L'artista lluita...
Lluita sol. L'artista venç... Venç en ell mateix. Venç i s'enjoia perquè endevina en el llunyà, l'estel de son camí; l'únic, l'invariable; el que sent dins seu, el que no pot desviar-lo perquè llui en el si de son sentiment i de sa consciència i creix amb la lluita; l'estel de sa pròpia inspiració, més ara sapienta, depurada, enfortida...
L'artista canta...
Canta i creu i espera en el cant de la seva inspiració.

JOAN MANÉN

MONTSERRAT

MASSANA

I

Tot contemplant la prodigiosa muntanya, brollen en l'imaginació figures i veus del passat: pastors que cerquen l'amagada Verge, clergues que l'acompanyen, ermitans i monjos que en les solituds immenses i en l'esplendor del temple l'honoren.

Tots aquests personatges a les oïdes del músic prenen vida i dialoguen amb la divinal Regina, entonant unes meravelloses matines antifonades per la Verge. A manera, doncs, de salms i antífones es succeeixen aquí els cors i les àries.

A la primera veu que la Verge ha feta oir per la muntanya, responen les preguntes dels pastors plens de joia i d'admiració.

Després de la virginal resposta esclata l'entusiasme, i per totes les encontrades ressonen campanes i fervents salmodies. Un desig amorós abrusa el cor dels fidels que demanen contemplar el rostre de la Regina. Ella els parla de lo enlairat que està el seu reialme. El poble llavors respon recordant-se de les profètiques paraules sobre la muntanya salvadora i corren a complir-les. Un petit interludi comenta aquest aplec dels pobles vers la santa muntanya. La Verge llavors deixa sentir la seva veu per darrera volta, però el poble la interromp amb amorosa impaciència. Els últims mots de la Verge són recollits amb un himne de lloança de tota la terra.

II

El flaviol d'un pastor ens distreu de la visió passada i ens transporta a una escena més real. Es una peregrinació d'avui, que, seguint la tradició antiga, va pujant al santuari. Amb les melodies muntanyenques es barregen les veus dels nois, escarnint una típica Avemaria.

A mida que s'apropen els romeus, creix la remor i l'alegria, i els pren un èxtasi de natura davant el meravellós panorama.

Arribats a la plaça de l'església, s'organitza espontàniament una festa popular, barreja de goigs, avemaries i sardanes. Les darreres veus populars són interrompudes pel cor dels monjos que inicien la salve. Aquesta segueix fins a la fi acompanyada per l'orgue i pel brogit de la gent que omple el temple tot seguit i esclata finalment en un vibrant *virolai*.

COR 1.^r

La veu de la tortra s'oí
per les nostres encontrades.

Els meus ulls vaig aixecar vers les muntanyes:
d'elles m'ha de venir
l'auxili i la salut.

L'he vista tota formosa,
com el colom que s'ha rabejat
a les aigües gemades del rierol.

I venia com l'aubada
d'un dia primaverenc
tota voltada de lliris
i de roses del roser.

On vas, filla de Sion
tan formosa com la lluna
escollida com el sol?

Qui és aquesta que puja del desert
amarada de joia
recolzada sobre el seu amat?

El teu nom té la flaire del bàlsam
com la mirra escollida
escampes olors de suavitat.

I venia com l'aubada
d'un dia primaverenc
tota voltada de lliris
i de roses del roser.

ARIA 1.^a

Jo sóc la flor del camp
i el lliri de la ubaga.
Com plàtan bella sóc
plaent com l'olivera.
Com el cinamom i el bàlsam aromàtic
com la mirra escollida donguí olors de suavitat

COR 2.ⁿ

Els seus fonaments reposen
damunt les santes muntanyes.

Tot al voltant
Les muntanyes li fan
una eterna corona.

Has enlairat com l'àliga ton niu.
la teva estada és als núvols del cel

Els seus fonaments reposen
damunt les santes muntanyes.

Festschrift

anlässlich des

25 jährigen Bestehens

der

Gesellschaft der
Musikfreunde zu Berlin E. V.

wegten ersten Teils. Die seltene Tonart Fis-dur, der gedämpfte Streicherchor, das huschende staccato und pizzicato, das Winken und Neigen der Flötenmotive, die romantisch bezaubernd klingenden hohen gehaltenen Streicherakkorde, dies alles zusammen bewirkt etwas wie mondumglänzte Sommernachtstraum-Phantastik. Nach Abschluß des Trio wird, wie üblich, das Scherzo in seiner ganzen Ausdehnung wiederholt.

Das abschließende *Adagio*, der dritte Satz der Symphonie, ist eines der großartigsten und tiefgründigsten Stücke seiner Art in der gesamten symphonischen Literatur. Das sehr zerklüftete, weit gespannte, schwer zu übersehende Hauptthema trägt in sich nicht nur einen ganzen Komplex von Gestaltungsansätzen, sondern auch von Empfindungsausdruck. Obschon die Tonart E-dur vorgezeichnet ist, bleibt die Tonalität des in großen Schritten, Sprüngen sich entfaltenden Themas lange ganz unbestimmbar. Tiefster Ernst, hochfeierliche Stimmung, ein unaufhaltsamer Zug nach der Höhe hin charakterisieren das erste Thema. Es gipfelt in einem strahlenden tutti, das abklingend hinüberleitet zu dem zweiten Thema, einem schlichten, choralartigen Gesang der Tuben, noch immer überzittert (im Streichorchester) von der Erregung des ersten Themas. Bruckner selbst bezeichnete das feierliche und ergreifende Tubenthema als „Abschied vom Leben“. Ein drittes Thema schließt sich an, mehr tröstlich im Ausdruck, von den Streichern gesungen. Mit diesem reichen thematischen Material wird der ganze, weit gedehnte Satz bestritten. Im Durchführungsteil tritt in ganz besonderem Maße die für Bruckner bezeichnende „Gotik“ der Gestaltung in Erscheinung; schon für das Auge des Partiturlesers deutlich ersichtlich in dem „durchbrochenen“, bis in die letzte Einzelheit durchgearbeiteten, polyphonen Satz, in dem Gegenspiel der Linienrichtungen, der kühnen Verschlingung der Linienführung, der Vermeidung bloßer nebensächlicher Füllstimmen. Im weiteren Verlauf verwischen sich die Umrisse des soweit deutlich ersichtlichen sonatenmäßigen Formschemas. Durchführungsteil und Reprise sind in eins verschmolzen, die Reprise ist, der Exposition zu Anfang gegenüber, ganz selbständig gehalten. Das Ganze eine der ergreifendsten und erstaunlichsten Kundgebungen des Brucknerschen Genius, an letzte seelische Geheimnisse rührend, mit dem Wissen eines begnadeten Sehers diese Mysterien in Klanggebilden von höchster Erhabenheit und beseeligender Schönheit gestaltend. Mit paradiesisch reinen und milden Erlösungsklangen beschließt Bruckner in diesem Stück sein Lebenswerk.

Heinz Unger

Phot.: Ruth Mottek

*Ministerialrat
Prof. Dr. Friedrich Schmidt,
erster Vorsitzender
der Gesellschaft der Musikfreunde*

*Dr. Bruno Birnbaum,
geschäftsführender Vorsitzender
der Gesellschaft der Musikfreunde*

ausgeführter Teil der Exposition, wieder nach kurzer Überleitung von der Haupttonart C-moll ausgehend, weite melodische Bogen ziehend durch mancherlei Tonarten hindurch, zu machtvollm Ausbruch des ganzen Orchesters gegipfelt, dann immer leiser in F-dur verklingend. Mit diesem F-dur-pianissimo beginnt der Durchführungsteil. Zunächst seltsam leere Klänge, wie von mystischem Dämmerlicht umflossen, rasch in einen gewaltigen Aufschrei des ganzen Orchesters geführt, ebenso schnell wieder zum piano zurückgelenkt. Die überaus plastischen Motive des Haupt-Seiten-Schlußthemas sind in ihren mannigfachen Varianten, Verknüpfungen im ganzen Durchführungsteil leicht kenntlich. Auch der zweite Abschnitt der Durchführung rekt sich ähnlich wie der erste am Abschluß steil empor zu einem markigen fortissimo. Den dritten Abschnitt beherrscht die marschartige Pizzicato-Begleitfigur der Streicher, über der die Holzbläser und Hörner in zartem Gesang sich verflechten. Wiederum folgt ein ruhig und innig singender Beginn, der sich nach einer Weile belebt und in kurzer gewaltiger Steigerung den Höhepunkt des ganzen Satzes erreicht: in D-moll dröhnt im gesamten Blasorchester das Hauptthema, von erregten chromatischen Gängen der Streicher wild durchschnitten. Die hier erreichte Reprise wird sehr frei weitergeführt. In diese Reprise hinein ist eigentlich ein neues sehr verwickeltes Stück Durchführung hineingearbeitet, mit erstaunlicher Fülle phantasievoller Einfälle und kombinatorischer Kunst. So kommt es, daß die Reprise erheblich länger und schwieriger ist, als der entsprechende Expositionsteil. Auch hier wieder eine ganze Serie jener gewaltigen Klangausbrüche, Gipfel, zwischen denen talartige Einschnitte im piano oder mezzoforte sich ausbreiten. Diese Gipfelkette wird in der kurzen, aber aufs stärkste komprimierten Coda noch überboten durch den Hochgipfel ganz am Schluß, der noch einmal in der gedungensten Fassung die Erhabenheit, die kosmische Größe und Gewalt des ganzen Satzes aufs Erschütterndste zum Ausdruck bringt.

Nach den seelischen Erschütterungen des ersten Satzes wirkt der zweite Satz, das Scherzo, wie eine wohltuende Erholung. Ein phantastisches Spiel, leicht und luftig, von Märchenstimmung gesättigt, dabei doch naturhaft, der Landschaft verbunden, von Humor durchflutet. Der Anfang bezaubernd anmutig und schwebend, ohne Schwere, wie ein Reigen luftiger Geister. Derbe, bäuerisch wuchtig stampfende Episoden wechseln damit ab, eine echt oberösterreichische Ländlermelodie tönt hinein, und wieder beginnt das phantastische Huschen, Schweben, Jagen. Alle diese verschiedenen Elemente sind mit großer symphonischer Kunst, sehr fesselnd mit immer neuen, überraschenden Kombinationen in ein wohlgefügt Ganzes verschmolzen. Das Trio ist diesmal nicht wie gewöhnlich in Bruckners Scherzi ein langsames Alternativ, sondern steigert noch die Geschwindigkeit des sehr lebhaft be-

Drucksachen aller Art

erhalten Sie schnell und preiswert in der

BLÜCHER - DRUCKEREI GMBH
BERLIN SW 61, BLÜCHERSTR. 12
FERNSPRECHER: F 6 BAERWALD 7410

Klaviere. Unser Programm gestattet diesen Vergleich. An dem thematischen Stoff, den Melodien, Harmonien, hat Bach nichts geändert; das ganze Vivaldische Stück finden wir fast notengetreu in Bachs Partitur wieder. Doch hat Bach die Klangfarbe verändert, den Satz dichter und verwickelter gemacht, neue Gegenstimmen gelegentlich hinzugesetzt, gemäß der Aufgabe, die er sich gestellt hatte. Für vier Klaviere mußte er natürlich, um die Instrumente wirkungsvoll zu beschäftigen, viel voller und reicher schreiben, als Vivaldi für seine vier Geigen. So wird aus dem eleganten, schlanken, durchsichtigen, biegsamen Vivaldi-Konzert, das in den genannten Eigenschaften seine starken Reize hat, bei Bach etwas viel Massiveres, Glänzenderes, Pompöseres. Trotzdem behauptet sich Vivaldis Originalfassung durchaus neben der Bachschen Bearbeitung, kraft der vortrefflichen Übereinstimmung der musikalischen Erfindung, der Satzart mit der Natur des Geigenklanges. Das in der Urform in H-moll geschriebene Stück hat Bach einen Ton tiefer nach A-moll transponiert. Alle die verschiedenen Bachschen Werke für zwei, drei, vier Klaviere waren für die dilettierenden Studenten des akademischen Collegium musicum der Leipziger Universität geschrieben, und wenn schon unter diesen jungen Akademikern auch Virtuosen sich befanden, wie Bachs Söhne Wilhelm Friedemann und Philipp Emanuel, so mußte Meister Bach als Kapellmeister des Collegium musicum doch auch mit schwächeren Spielern rechnen, für die A-moll anstatt H-moll eine merkliche Erleichterung bedeutete.

Anton Bruckner Neunte Symphonie

Dies letzte Werk Bruckners ist unvollendet geblieben. Es schließt mit dem Adagio, dem dritten Satz, das Finale fehlt. Bruckner verfügte, daß sein viel früher geschriebenes Te deum die Stelle des Finale einnehmen solle. Bei den Aufführungen begnügt man sich jedoch gewöhnlich mit den drei tatsächlich fertiggestellten Sätzen, die sowohl in Ausdehnung wie in musikalischem Gehalt einer viersätzigen Symphonie selbst Bruckners völlig gleichkommen.

Der erste Satz, „Feierlich“ überschrieben, beginnt in einer für Bruckner selbst bezeichnenden Weise, indem das Hauptthema nicht bald zu Anfang eintritt, sondern indem die Musik uns erst durch mehrere Vorhöfe führt, bevor das Allerheiligste in seiner ganzen Macht und Erhabenheit in Erscheinung tritt. An großartiger Feierlichkeit, religiöser Erhabenheit hat diese D-moll-Exposition kaum ihresgleichen, mit ihren Ausweichungen aus dem Dunkel in das strahlende Licht einer Ces-dur-Episode, mit ihren mehrmaligen neuen Ansätzen im pianissimo nach vorhergehendem crescendo und forte, mit ihren harmonisch reichen und spannenden Sequenzen. Aus dieser gewaltigen Vorbereitung heraus löst sich schließlich in zermalmender Kraft im unisono des ganzen Orchesters das Hauptthema ab. Ihm folgt unmittelbar eine ergreifende Pianoepisode, Streicherpizzicati, wie stammelnd in Schauern der Ehrfurcht nach dem Erlebnis des gewaltigen Hauptthemas. Und erst nach diesem Stammelnd ist so viel Fassung gewonnen, daß nunmehr der schwellende, empfindungssatte Gesang im zweiten Thema in A-dur sich ausbreiten kann. Dieser herrlichen lyrischen Episode folgt ein dritter, breit

Gesellschaft der Musikfreunde zu Berlin E.V.

PHILHARMONIE

Donnerstag, den 12. Januar 1933, abends 8 Uhr:

Festkonzert

mit dem Philharmonischen Orchester
anlässlich des 25jährigen Bestehens der

Gesellschaft der Musikfreunde

Dirigent:

HEINZ UNGER

Solisten:

BERTRAM / EISNER || v. d. BERG / FRENKEL
KREUTZER / OSBORN || HANKE / TOTENBERG
Cembalo: Gertrud Wertheim

Beethoven Ouverture Leonore III
Vivaldi Konzert für vier Violinen
Allegro — Largo — Allegro
Vivaldi-Bach Dasselbe Konzert in der Fassung
für vier Klaviere
Bruckner Neunte Symphonie
Feierlich — Scherzo — Adagio

Konzertflügel: Bechstein, Blüthner, Förster
Konzertcembalo: Neupert

IV. Konzert: Donnerstag, 2. März 1933, abends 8 Uhr:
Schönberg: Pelleas und Melisande, Weber: Konzertstück,
Strauß: Burleske, Strauß: Till Eulenspiegel
Solistin: Poldi Mildner

Arrangement:

Deutscher Konzertgeberbund E.V., Berlin W 62, Schillstr. 9

Zum Geleit

Gegründet zur Zeit höchster wirtschaftlicher Blüte Deutschlands, begeht die Gesellschaft der Musikfreunde das Jubiläum ihres 25jährigen Bestandes zur Zeit schwerster wirtschaftlicher Not. Es ist gelungen, ihren Bestand durch Kriegs- und Nachkriegszeit bis heute hindurchzuhalten, wenngleich auch sie nicht von den Sorgen der Jetztzeit verschont geblieben ist. Die Schwierigkeit, bei der Veranstaltung von Konzerten Einnahmen und Ausgaben miteinander in Einklang zu bringen, wächst ständig. Und doch bedarf die Aufgabe, die sich die Gesellschaft der Musikfreunde zum Ziele gesetzt hat, nämlich die Werke der Tonkunst möglichst weiten Kreisen zu mäßigen Preisen zugänglich zu machen, gerade heute einer besonderen Pflege. Je drückender die Zeit, um so notwendiger ist es, an guter Musik die Herzen aufzurichten und in Zeiten schwerster wirtschaftlicher und politischer Kämpfe die Geister zu versöhnen. Die Gesellschaft der Musikfreunde wird auch weiterhin ihr Bestes daran setzen, um in diesem Sinne ihren Platz im Berliner Musikleben zu behalten und dazu beizutragen, daß eines der köstlichsten Kulturgüter aus vergangenen Zeiten in eine bessere Zukunft hinübergerettet wird: die deutsche Musik.

Professor Dr. Schmidt,
Ministerialrat im Reichsarbeitsministerium,
1. Vorsitzender der Gesellschaft der Musikfreunde.

Zum 25jährigen Jubiläum

Der Name der Gesellschaft der Musikfreunde ist an sich programmatisch und verpflichtend.

Die Gesellschaft ist bestrebt, die Kenntnis selten gespielter Musikwerke zu verbreiten und das Musikverständnis in weitesten Kreisen zu fördern. Ihre soziale Daseinsberechtigung erweist sie insbesondere dadurch, daß sie in ihrer Preisgestaltung eine Mittlerstellung zwischen den repräsentativsten Veranstaltungen des Berliner Musiklebens und den populären Konzerten darstellt. Sie füllt somit eine Lücke im Berliner Musikleben aus, die bei Fehlen der Gesellschaft zweifellos von allen Musikfreunden schmerzlich empfunden werden würde. Ihre Zielsetzung kommt in ihrer Programmgestaltung zum Ausdruck, das sowohl populär und erzieherisch als auch neuartig und interessant sein muß, also neben den alten anerkannten Werken die Wiedergabe moderner und modernster Musik umfassen soll.

Diesen Aufgabenkreis hat die Gesellschaft der Musikfreunde 25 Jahre lang mit Hingebung gepflegt und sich dadurch eine treue Anhängerschaft erworben, die ihr auch in den schwersten wirtschaftlichen Zeiten die Gefolgschaft nicht versagt hat. Dies soll mit besonderem Dank anerkannt werden.

Mögen die kommenden Jahre es der Gesellschaft bei hoffentlich besserer Wirtschaftslage ermöglichen, ihre Ziele und Aufgaben im Interesse des Berliner Musiklebens weiter erfolgreich durchzuführen.

Dr. Bruno Birnbaum,
geschäftsführender Vorsitzender der Gesellschaft der Musikfreunde.

an die noch ein kleiner Epilog angehängt ist. Holzbläser über dem Orgelpunkt der Hörner spielen ein rührendes kleines Sätzchen, wieder eine rhythmische Variante der absteigenden Tonleiter.

Nun tritt das Allegro ein. Sein Hauptthema ist schon in anderer Form in der Einleitung versteckt angedeutet, in den Arpeggiengängen der Bässe, die der erwähnten Bläserphrase am Schluß zweimal antworten. Dem Allegro zugrunde liegt außer dem lebhaft pulsierenden, nach oben strebenden Hauptthema ein anderes in E-dur, das, wenigstens in seinem Beginn, von Hoffnung und Glück zu singen scheint. In der sehr leidenschaftlich erregten Durchführung spielt auch das skalenmäßig absteigende Motiv aus der Einleitung eine wichtige Rolle. Immerwährende Steigerung, bis schließlich auf dem Höhepunkte der Erregung ein Trompetensignal wie aus der Ferne gehört wird. Es kündigt die Ankunft des Gouverneurs an. Florestan ist gerettet. Dem Trompetenruf folgt eine Phrase, die in der Oper zu den Worten Leonores erklingt: „Ach, du bist gerettet! Großer Gott.“ Noch einmal das Trompetensignal, wieder die Melodie zu Leonores Ausruf, und dann bereitet sich langsam der Ausbruch des Jubels vor, der dem Schluß der Ouvertüre seine erhebende und mit sich fortreißende Wirkung gibt.

Antonio Vivaldi

Konzert für vier Violinen

J. S. Bach

Konzert für vier Klaviere

Zu den Gründern und führenden Meistern der klassischen italienischen Geigenkomposition des frühen 18. Jahrhunderts gehört der aus Venedig stammende Antonio Vivaldi. Eine Unmenge Violinsonaten, Solokonzerte, Concerti grossi, Triosonaten neben vielen Opern gibt es von ihm. Für die deutsche Musik hat Vivaldi starke Bedeutung gewonnen, weil Joh. Seb. Bach für Vivaldis Geigenkompositionen ein großes Interesse hatte, sie gründlich studierte, von ihnen lernte. Eine ganze Reihe Vivaldischer Violinkonzerte hat Bach sogar für mehrere Klaviere oder für Orgel bearbeitet, und manche dieser Transkriptionen wurden als echte Bachsche Originalwerke angesehen, bis in neuerer Zeit erst der Nachweis von Vivaldis Autorschaft gelang.

Besonders interessant ist ein Vergleich zwischen der Urform von Vivaldis Konzert in H-moll für vier Violinen und der Bachschen Fassung für vier

MUSIKALIENHANDLUNG i. d. Potsdamer Straße

HANS DÜNNEBEIL, 22 Jahre Leiter der Berliner Filiale von BREITKOPF & HÄRTEL
Musikalien / Musikbücher / Antiquariat / Kaim-Klaviere
Berlin W 9, Potsdamer Str. 20 (neben dem Primus-Palast). Telefon: B 1 Kurfürst 347

Zum Programm des Festkonzerts

Von Dr. Hugo Leichtentritt

L. van Beethoven

Leonoren-Ouverture Nr. 3, op. 72

Vier Ouverturen hat Beethoven zum Fidelio geschrieben. Die früheste (bekannt als Nr. 2) entstand wahrscheinlich 1805 zur ersten Aufführung der Oper. Beethoven scheint mit ihr nicht zufrieden gewesen zu sein, denn kurz darauf ersetzte er sie durch die als Nr. 3 bekannte Ouverture. Dieses Stück, war jedoch durch seine Dimensionen und durch seinen Inhalt so sehr über das in einer Opernouverture Übliche hinausgegangen, daß Beethoven sich entschloß, für die Aufführung im Theater eine kürzere Ouverture zu schreiben, die selten gehörte Leonoren-Ouverture Nr. 1. Auch an dieser hat er wohl kein Gefallen gefunden, denn an ihre Stelle setzte er schließlich die eigentliche Fidelio-Ouverture in E-dur, die in der Fidelio-Partitur steht.

Die dritte Leonoren-Ouverture ist eine Umarbeitung der zweiten. Anlage im großen und ganzen und thematisches Material sind in beiden Stücken gleich, nur daß in Nr. 3 alles noch schlagender, unmittelbarer, großartiger wirkt. Der Vergleich zwischen den beiden Ouverturen ist außerordentlich lehrreich für die Kenntnis von Beethovens Schaffensweise.

In der Gattung Ouverture bedeutet die Leonoren-Ouverture Nr. 3 einen der höchsten Höhepunkte. Richard Wagner spricht sogar aus, daß sie „fern davon, nur eine musikalische Einleitung zu dem Drama zu geben, dieses bereits vollständiger und ergreifender vorführt, als es in der nachfolgenden, gebrochenen Handlung geschieht“. Er nennt dies Werk „nicht mehr eine Ouverture, sondern das gewaltigste Drama selbst“.

In der Tat zeigt die Ouverture die wichtigsten Momente des Fidelio-Stoffes mit einer Deutlichkeit ausgedrückt, die jedes Mißverstehen ausschließt. Der Kernpunkt des Dramas ist ins Auge gefaßt, die Szene im Kerker, die Befreiung Florestans durch Leonore.

Die langsame Einleitung scheint in den Kerker hinunterzuführen. Schritt vor Schritt geht es wie auf einer Treppe immer abwärts (Streicher und Holzbläser in Oktaven), kurz darauf wird Florestans Gesang „In des Lebens Frühlingstagen“ angedeutet; eine neue Episode folgt, Sechzehntel-Triolen dialogartig verteilt, dazwischen eine kleine Phrase von drei Tönen, wie ein Seufzer. Man beachte, daß diese Phrase ebenso wie Florestans As-dur-Thema und das Motiv zu Anfang den gleichen melodischen Kern haben, den skalarmäßigen Abstieg. Zu leidenschaftlichem Drängen steigert sich diese Episode,

Zur Feier des 25jährigen Bestehens der Gesellschaft der Musikfreunde

Von

Dr. Hugo Leichtentritt

Auf ein künstlerisches Wirken von fünfundzwanzig Jahren kann im Jahre 1933 die Gesellschaft der Musikfreunde zurückblicken. In dieser Zeit sind die Konzerte der Gesellschaft der Musikfreunde zu einem festen, dauernden, hochwertigen Bestandteil des Berliner Musiklebens geworden, haben sie durch ihre künstlerische Tendenz, ihre künstlerische Qualität eine Sonderstellung sich erworben. In ihren wesentlichen Zügen sei hier die Geschichte der Gesellschaft erzählt.

Ihre Gründung im Jahre 1907 geht zurück auf eine Anregung der Konzertdirektion Leonard, die in einsichtiger Beobachtung der damaligen Berliner Musikverhältnisse erkannte, was not tat. Es gab freilich damals die Fülle von hochwertigen musikalischen Veranstaltungen großen Stils. Doch fehlte es an einer großen, unabhängigen Organisation, die finanziell günstig genug gestellt war, in großen Orchesterkonzerten sich von den beim Publikum beliebtesten Werken der Meister etwas fern zu halten, zugunsten neuer oder wenig bekannter, anspruchsvoller, gehaltvoller Werke, die man sonst aus triftigen Gründen kaum hören konnte. Die übliche Verkoppelung von Geschäft und Kunst, mit nachdrücklicher Vorherrschaft des erstgenannten Partners, sollte hier einmal umgestellt werden in die Reihenfolge: Kunst und Geschäft. Man konnte sich 1907 einen solchen Luxus noch leisten. In dem wohlhabenden Berlin von 1907 fanden sich unter den Musikfreunden eine ganze Anzahl begüterter und opferwilliger Gönner, die eine von ihnen als gut und nützlich erkannte Unternehmung stützten, auch wenn sie im kaufmännischen Sinne nicht gerade glänzende Erfolge versprach. Unter den Gründern der Gesellschaft der Musikfreunde finden wir eine Reihe von hochangesehenen, in der Berliner Gesellschaft tonangebenden Persönlichkeiten, wie Geh.-Rat Eduard Arnhold, Verleger S. Fischer, Frau Berthold Israel, Musikverleger Robert Lienau, Geh.-Rat Prof. Franz von Liszt, Franz von Mendelssohn, Martin Schiff, Dr. Werner Wolffheim, Geh.-Rat Prof. H. von Leyden, Paul Cassierer, Dr. Bruno Marwitz u. a. Ein günstiges Zusammentreffen war es, daß ein junger Dirigent, dessen Aufstieg das musikalische Berlin ungewöhnlich stark erregt hatte, einen Wirkungskreis suchte; seine Ziele deckten sich mit dem Programm der Gesellschaft der Musikfreunde. Oskar Fried hatte einige Jahre vorher mit seinem Chorwerk „Das trunkene Lied“

ein außerordentliches Aufsehen erregt und hatte sich in der Folge als Dirigent des Sternschen Gesangvereins so gut bewährt, daß er vorzugsweise als künstlerischer Leiter der neuen Gesellschaft in Betracht kam. Von 1907 bis 1912 war Fried ständiger Dirigent der Gesellschaft. Ältere Berliner Musikfreunde erinnern sich noch lebhaft des Aufsehens, das die für die damalige Zeit rücksichtslos fortschrittlich eingestellten Konzerte der Gesellschaft in jenen Jahren erregten. Ihr temperamentvoller Leiter Oskar Fried war der nimmermüde und begeisterte Anwalt der damals „modernen“ Kunst. In jenen Jahren war das Berliner Publikum viel weniger „revolutionär“ eingestellt als heutzutage. Werke von Mahler, Debussy, Busoni, Delius, Schönberg aufzuführen, bedeutete damals ein großes Wagnis, von dem sich die führenden Konzertunternehmungen, die Philharmonischen Konzerte, die Symphoniekonzerte der Königlichen Kapelle nur zu gern nach Möglichkeit fernhielten. Aber Oskar Fried und die junge Gesellschaft der Musikfreunde suchten gerade diese sonst verpönten Partituren mit besonderer Vorliebe auf und gewöhnten, allen anererbten Widerständen zum Trotz, das musikalische Publikum daran, von seinen gewohnten Neigungen sich ab- und umzustellen auf ungewohnte, neue Eindrücke hin. So machte Fried seine Konzerte geradezu zu einer Pflegestätte der Mahlerschen Kunst. Gustav Mahler sah ihn als bevollmächtigten Berliner Stellvertreter an und vertraute ihm fast Jahr für Jahr seine neuen Werke an, so daß wir bei Fried fast eine lückenlose Folge aller Mahlerscher Symphonien bis zur siebenten einschließlich hörten, mehrere von ihnen als Berliner Erstaufführungen. Auch für Frederick Delius hat Fried viel und wesentliches geleistet. Delius' Klavierkonzert in C-moll, besonders die phantastische Appalachia-Partitur, die Tondichtung „Paris“ u. a. sind hier zu nennen. Busoni, als Pianist und Dirigent einer der eindringlichsten Förderer fortschrittlicher neuer Kunst, kam in Frieds Konzerten als Komponist zu starker Geltung mit der orientalischo-pittoresken „Turandot“-Suite, dem monumentalen Klavierkonzert, der seltsam entrückten Berceuse élégiaque, der gewaltigen Fantasia contrappuntistica. Von Arnold Schönberg brachte Fried zum ersten Male die überaus verwickelte Tondichtung „Pelleas und Melisande“ zu Gehör, von Nicodé das glanzvolle und ekstatische „Gloria“, von Scriabin „Le Poème divin“, von Rachmaninoff „Die Toteninsel“, von dem englischen Komponisten Granville Bantock „The Pierrot of the Minute“, von dem holländischen Komponisten Diepenbroeck ein „Te

der 22. Psalm (Madame Cahier), das Concerto grosso, die in Amerika preisgekrönte, „America“ betitelte Symphonie. Von César Franck kam zu Gehör die in Berlin noch nie gehörte Tondichtung „Les Djinns“ für Klavier (Paul Lyonnet) und Orchester. Ferner sind zu nennen: Paul Graeners „Comedietta“; Hindemiths Kammermusik Nr. 4, eigentlich ein Violinkonzert (Stefan Frenkel) mit Orchester; Ernst Krenek's „Potpourri“ op. 54; zwei der vorzüglichsten Werke Prokofieffs, nämlich die „Skytische Suite“ und das glänzende dritte Klavierkonzert (Heinz Jolles); im Rahmen eines ganzen Respighi-Abends hörte man die lyrische Suite „La Primavera“ für Soli, Chor, Orchester und das Klavierkonzert in mixolydischer Tonart (am Flügel der Komponist). Arnold Schönberg war vertreten mit dem anspruchsvollen A-cappella-Chor „Friede auf Erden“; Hans Pfitzner mit den drei Orchestervorspielen zu „Palästrina“, Ernst Toch mit einem geistvollen und virtuos gesetzten „Spiel“ für Blasorchester, Kurt Weill mit Gesängen aus dem „Stundenbuch“ und dem Violinkonzert, Hermann Wunsch mit der „Lustspielsuite“, Atterberg mit seiner in einem internationalen Wettbewerb preisgekrönten fünften Symphonie.

Mit wenigen Ausnahmen in der Vorkriegszeit hat sich die Gesellschaft der Musikfreunde für die Durchführung ihrer künstlerischen Aufgaben stets der hervorragenden Mitwirkung des Berliner Philharmonischen Orchesters versichert, das hier wie immer das Seinige zum Gelingen der Konzerte in hohem Maße beitrug.

Neben den großen Orchesterkonzerten veranstaltete die Gesellschaft auch regelmäßig eine Reihe von Kammermusikkonzerten und solistischen Darbietungen. Ein eigener Chor, der Cäcilienchor, wirkte mehrere Jahre hindurch bei verschiedenen Chorwerken in den Aufführungen der Gesellschaft mit. Unter Dr. Ungers Führung nahm die Gesellschaft einen kräftigen Aufschwung. Von einer früheren Höchstzahl von etwa 300 Mitgliedern wuchs die Gesellschaft gegen 1928 zu mehr als 800 Mitgliedern an. Freilich traten in den letzten kritischen Jahren wieder Rückschläge ein; die Zahl der Konzerte mußte 1932 von sechs auf vier herabgesetzt werden, und Sparsamkeit wurde mehr als je zuvor dringendes Gebot. Auch in Zukunft ist ein erfprießliches Wirken der Gesellschaft mit Sicherheit zu erwarten, sobald der zurzeit alle künstlerischen Unternehmungen lähmende Druck behoben ist. Ein treuer Stamm von Mitgliedern ist der Gesellschaft eine feste Stütze, und ihre künstlerischen Tendenzen wie die Qualität ihrer Darbietungen haben ihr im Berliner Musikleben eine so hochgeachtete Stellung verschafft, daß man berechtigt ist, ihrem weiteren erfolgreichen Wirken mit hohen Erwartungen entgegenzusehen.

Noten u. Schallplatten von klassischer Musik bis
zum neuesten Tanzschlager
Musikapparate in bester Ausführung
und in jeder Preislage
Theater- u. Konzertkarten für fast sämtl. Veranstaltungen

in den gepflegten
Spezialabteilungen

des

KaDeWe
DAS HAUS DER QUALITÄTSGÜTER

**PLAKAT-DRUCK UND
ANSCHLAG**
IN ALLEN STÄDTEN UND KURORTEN DEUTSCHER SPRACHE
BERLIN SW19 **HOLZHAUSER**
WALLSTR. 11-12

kalischen Berliner Kreise auf sich gezogen hatte durch eine Anzahl symphonischer Konzerte mit dem Philharmonischen Orchester.

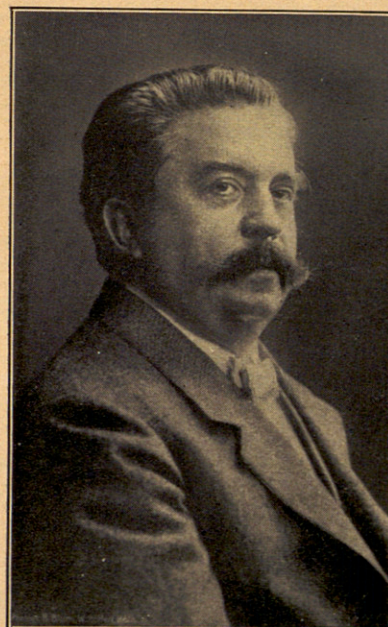
1919 schon hatte Dr. Unger begonnen, mit Nachdruck für die Werke Gustav Mahlers einzutreten, die für ihn damals den Mittelpunkt des symphonischen Schaffens der neueren Zeit bedeuteten. Seit den Jahren Oskar Frieds war die Mahler-Pflege in Berlin völlig eingeschlafen. Erst nach den Kriegsjahren 1919 erinnerte Dr. Unger wieder an den großen Wiener Symphoniker. In diesem Jahre, in dem er als Dirigent zum ersten Male vor die Öffentlichkeit trat, führte er nicht weniger als vier Mahlersche Werke auf, die erste, vierte, fünfte Symphonie und das Lied von der Erde. Einer unserer berühmtesten Dirigenten versuchte damals, dem jugendlichen Dr. Unger seinen Wagemut auszureden, indem er behauptete, es wäre ebenso ausgeschlossen, daß seine Berliner Aufführung des Liedes von der Erde gut ausgehe, wie daß Clemenceau auf Elsaß-Lothringen verzichte. Den Gipfel dieser Mahler-Pflege Dr. Ungers bildeten 1923 die verschiedenen Aufführungen der achten Symphonie, der sogenannten „Symphonie der Tausend“, im Großen Schauspielhaus vor einer Hörerschaft von Tausenden. Ein großer Chor, zusammengestellt aus verschiedenen Berliner Chören, das Philharmonische Orchester und sieben Gesangssolisten ersten Ranges (darunter die kürzlich verstorbene Gertrud Bindernagel) wirkten mit. Die großartigen und tiefen Eindrücke gerade dieser Aufführungen wurden in der gesamten Berliner Presse und auch von der Hörerschaft freudig anerkannt. Dr. Ungers großer und berechtigter Erfolg bei dieser Gelegenheit gab den Ausschlag bei seiner Wahl zum Dirigenten der 1924 wieder neu auflebenden Gesellschaft der Musikfreunde.

Von seiner außerordentlichen Dirigierbegabung, seiner jugendlichen Energie, seiner künstlerischen Einsicht, gepaart mit Unternehmungsgeist, versprach man sich viel und durchaus mit Recht, wie die Folge zeigte. Von Mahler ausgehend, spannte er sein künstlerisches Interesse allmählich weiter in die Vergangenheit und die Gegenwart des musikalischen Schaffens hinein. Seine künstlerischen Tendenzen decken sich mit den 1924 aufgestellten neuen Richtlinien der Gesellschaft. Es wird erstrebt, die Mitglieder zu einer Hörergemeinschaft zu einen, im Dienste ernster, guter und gehaltvoller Kunst. Keinerlei exklusive Parteiansprüche werden geltend gemacht. Der vorwärtstrebenden jungen Kunst unserer Tage wird ein Gastrecht gern gewährt. Mit dieser Pflicht gegen das Neue und zuweilen noch Problematische verträgt es sich wohl, auch seltener gehörte Werke der älteren Literatur darzubieten, und schließlich wird den von aller Welt anerkannten großen Meisterwerken symphonischer Kunst ein angemessener Platz eingeräumt.

Zwischen 1924 und 1933 hat Dr. Unger gegen 50 Orchesterkonzerte der Gesellschaft geleitet. Ein Blick auf die Programme zeigt, wie in der Praxis die oben dargelegten Maximen sich ausgewirkt haben. Die allgemein bekannten und beliebten symphonischen Meisterwerke nehmen etwa ein Drittel der Programme ein, die übrigen zwei Drittel werden bestritten von seltener gehörten Werken älterer und neuerer Meister und von einer sehr beträchtlichen Menge zeitgenössischer Werke in Ur- und Erstaufführungen. Aus dieser letzten Rubrik seien genannt: Bela Bartoks Jugendwerk: Rhapsodie für Klavier und Orchester; eine Reihe Werke von Ernest Bloch, nämlich: „Schelomo“ für Violoncello solo (Gregor Piatigorsky) und Orchester,

Oskar Fried

Fritz Steinbach

Ernst Wendel

*Alfons Leonard,
der Gründer der Gesellschaft der Musikfreunde*

Deum laudamus". Dazu kommen von Oskar Fried das aufreizende und hinreißende „Erntelied“ und „Praeludium und Doppelfuge“, das Violinkonzert von Karl Klingler, große Teile aus Pfitzners „Die Rose vom Liebesgarten“ u. a., von älteren, fast vergessenen Werken Berlioz' seltsames Melodram „Lelio“.

Das im künstlerischen Sinne durchaus verdienstvolle Wirken Frieds erwies sich jedoch im Laufe der Jahre als geschäftlich zu wenig verdienstvoll, so daß die ausgesprochen künstlerische Tendenz der Gründung auf die Dauer sich nicht aufrechterhalten ließ. 1912 schon fand der Vorstand Anlaß, die „auf Experimente gerichtete Neigung Frieds“ zu mißbilligen, ihm die hohen Kosten vorzuhalten, die seine Probenarbeit verursachte, ihm vorzuwerfen, er verstehe es nicht, „die für unsere Gesellschaft notwendige Anhängerschaft zu erobern“ und dergleichen mehr! Die Folge war ein Zerwürfnis. Ein erhebliches Defizit kühlte den Eifer der Spender ab, Fried trat von seinem Posten zurück, und die Tendenz der Gesellschaft wandelte sich nunmehr erheblich.

In Fritz Steinbach, dem früheren Dirigenten der berühmten Meiningener Kapelle und der Kölner Gürzenich-Konzerte, glaubte man „den richtigen Mann für die gedeihliche Weiterentwicklung der Gesellschaft im Sinn der jetzt als einzig möglich erkannten künstlerischen Richtlinien“ gefunden zu haben. Die Ära Steinbach überdauerte jedoch nicht einmal die einzige Saison 1912/13. Aus den Programmen des gewohnten klassischen Typs ist nur eine einzige, dazu noch sehr gemäßigt moderne Novität zu nennen, Felix Weingartners „Lustige Ouvertüre“.

Schon im April 1913 wurde Fritz Steinbach abgelöst durch den Bremer Dirigenten Ernst Wendel, der im Sinne seines Vorgängers sich betätigte. In der Spielzeit 1913/14 brachte er als einzige Novität Max Regers Ballettsuite. Die Kriegsjahre verboten natürlich irgendwelche größere künstlerische Unternehmungen, und bis zum Abschluß der Spielzeit 1916/17 mußte notgedrungen der Dirigent Wendel sich mit dem üblichen symphonischen Programmschema begnügen.

Als Gastdirigent betätigte sich mehreremal der sehr befähigte, im Kriege gefallene Iwan Froebe. Er brachte als Erstaufführungen Dvoraks selten gehörte vierte Symphonie, Max von Oberleithners zweite Symphonie.

Vom Jahre 1916 ab zwangen die immer wachsenden Nöte der Kriegsjahre und der wirtschaftliche Tiefstand der „Nachkriegsjahre“ die Gesellschaft zur zeitweiligen Einstellung ihrer kostspieligen Orchesterkonzerte.

Ein neuer Lebensabschnitt begann für die Gesellschaft der Musikfreunde, als sie im Jahre 1924 sich nach dem wirtschaftlichen Niederbruch der Inflationsjahre neu organisierte. Als Dirigenten hatte man Dr. Heinz Unger gewonnen, der seit einigen Jahren die Aufmerksamkeit der musi-

25.-30. Juni 1932

im Kaisersaal und Hofgarten der Residenz Würzburg

Gesamtleitung: Dr. Hermann Zilcher.

Nachtmusik am 25. Juni, 21 Uhr, im Hofgarten

(Bei schlechtem Wetter Hüttensaal)

Deutsche Tänze von Mozart, Tenor-Arien von Mozart, Divertimento von Mozart, Männerchöre und gemischte Chöre (nach Gedichten von Goethe) von Haydn, Kuhlau, Mendelssohn, Werner, Zilcher und Mozart. Bläser-Partita von Haydn.

Orchesterkonzert am 26. Juni, 19³⁰ Uhr, im Kaisersaal

Konzertante Symphonie von Haydn, Tenor-Arie von Mozart, Cello-Konzert von Mozart-Cassado, Symphonie von Mozart.

Kammermusik am 27. Juni, 19³⁰ Uhr, im Kaisersaal

Streichquartett von Haydn, Cello-Soli von Bach und Locatelli. Divertimento von Anna Amalie von Weimar. Flötenuhrstücke von Haydn, Spieluhr von der Festung Coburg für Klavier, Klarinette, Viola, Cello und Celesta. Streichquartett von Mozart.

Kirchenkonzert am 28. Juni, 19³⁰ Uhr, in der Neubaukirche

Requiem von Fr. Joseph Gosssec (1760).

Orchesterkonzert am 30. Juni, 19³⁰ Uhr, im Kaisersaal

Klavierkonzert (B) von Beethoven, Bass-Arien von Mozart, Cembalokonzert von J. Bontmy, Symphonie von Mozart.

P r o g r a m m ä n d e r u n g e n v o r b e h a l t e n

Mitwirkende und Eintrittspreise siehe Rückseite

Mitwirkende

u. A.:

Eva Jürgens (Alt), Meta Hagedorn-Chevalley (Klavier), Frau Nancy Spiegel-
Low (Mezzo), Margret Bilcher-Riesekamp (Sopran), Caspar Cassado (Cello),
Anton Maria Topitz (Tenor), Siegfried Lechler (Tenor), Rudolf Wazle
(Bass), Dr. Johannes Hobohm (Cembalo), Schiering-Quartett: Adolf Schiering,
Karl Wyrott, Willy Schaller, Ernst Lahnbley; Würzburger Bläserquintett:
Julius Manigold, Eugen Gugel, Gustav Steinkamp, Rudolf Lindner, Ernst Großmann;
Dr. Eduard Eichler (Chöre), Heinz Reinhart Bilcher (Celesta), Dr. Hermann
Bilcher (Klavier), Chöre des Staatskonservatoriums und der Würzburger Liedertafel.

Orchester des Staatskonservatoriums.

Eintrittspreise

Abonnement für die 5 Veranstaltungen RM 18.—, 15.—, 12.—
Nachtmusik: Numerierter Sitzplatz RM 2.—, Stehplatz RM 1.—
Einzeltickets für den Kaisersaal und Kirche (num. Sitzplatz) . RM 5.—, 4.—, 3.—
Einzeltickets für den Weißen Saal RM 2.—

Kartenbestellung und Kartenverkauf durch:

Verkehrsbüro Würzburg (Tel. 5081), A. Dertel, Hoffstr. (Tel. 4716), Kaufhaus M. Ph. Geißer,
Würzburg (Tel. 3135), Intra-Reisebüro Nürnberg, Hallplatz 2 (Tel. 25551)

Zahlungen auf Postscheckkonto 5211 Nürnberg, A. Dertel, Würzburg

Año XXXIV-1935-36

CONCIERTO 6.º

(348 de la Sociedad)

Martes 17 de Marzo de 1936

A las 7'30 de la tarde

Programa

PRIMERA PARTE

CONCIERTO DE BRANDENBURGO (1.ª vez) . . . Bach

Allegro - Adagio - Allegro vivace

(para cuerda sola)

FREYSCHÜTZ. Obertura Weber

SEGUNDA PARTE

SINFONÍA en sol, n.º 92 (de Oxford). Haydn

Adagio - Allegro - Adagio - Menuetto - Presto

TERCERA PARTE

GOYESCAS. Intermedio (1.ª vez) Granados

MELODÍA ELEGÍACA, n.º 1 Grieg

RIENZI. Obertura (1.ª vez) Wagner

Descansos de 15 minutos.

PRÓXIMOS CONCIERTOS

Día 2 de Abril - Enrico Mainardi, Violonchelista

Día 8 de Abril (Miércoles Santo) - Concierto Sacro por la Orquesta
de la Sociedad y la Coral Polifónica de Pontevedra

SOCIEDAD FILARMÓNICA

- DE -

LA CORUÑA

TEATRO ROSALÍA CASTRO

Año XXXIV

SERIE QUINTA

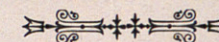
Audición única

Orquesta Filarmónica Coruñesa

DE LA SOCIEDAD

DIRIGIDA POR EL

Maestro Garaizábal

Concierto 6.º del año 1935-36

(348 de la Sociedad)

Martes 17 de Marzo de 1936

A las 7'30 en punto

Las puertas del Teatro se abrirán a las 7

Con la hondísima satisfacción de contemplar en mayor auge cada año la magnífica *Orquesta*—orgullo de la Sociedad;— que, bajo la acertada y sapiente dirección del *Maestro Garaizábal*, progresa constantemente y se ha convertido ya en un conjunto de eficiencia artística extraordinaria, la Junta Directiva ha organizado este concierto en que, por primera vez en la temporada actual, se presenta la aplaudida y meritísima colectividad.

Y aprovecha esta oportunidad para rendir su aplauso y su gratitud fervorosos al ilustre conductor y a los entusiastas elementos de nuestra Orquesta que, siempre con renovados alientos y afición creciente al divino Arte, por éste y por la Sociedad y en enaltecimiento de La Coruña laboran con fé y perseverancia dignas del más cálido encomio.

ASOCIADOS QUE constituyen y dirigen la Agrupación

Alvajar, Ana María
Asensio, Pastor
Béjar de los Reyes, Julio
Béjar Gómez, José
Caamaño, Alejandro
Cádiz, Fernando de
Carballo, Antonio
Carballo, José María
Carnero, José
Casal, Victoria
Costa Cordal, Manuel
Crecido, Juan
Cardama, Armando
Díaz Baldrich, Luis
Fernández, Emilio
Fernández Oliver, Eladio
Fraña Irure, Emilio
Freire, Manuel
Garaizábal Alberto
González Garoña, Ricardo
Hervella, Roberto
Iglesias Alvarez, Luis
Iglesias Varela, José
Izquierdo, José
López Paz, José
López Area, Ramón
López Prado, Antonio
Llano, Ernesto de
Llano, Pedro de
Lerman Pla, Dionisio
Martí, Enrique

Muiños, Luis
Morales, Ricardo
Morales, Olegario
Máximo Pérez, Ignacio
Paradela, Alvaro
Patiño Ponte, Ramón
Paz, Gregorio
Pérez, Federico
Pérez, Domingo Luis
Prado Alvarez, Antonio
Prado Regueiro, Manuel
Prado Regueiro, Antonio
Pérez Vidal, Vicente
Pereira, Ángel
Quiroga, Ricardo
Rama, José
Ramos, Manuel
Revuelta, Tomás
Rey, Policarpo
Robado, José
Rodríguez Gantes, José
Sánchez, Juan
Seara, Adolfo
Silva Torrens, Antonio
Soto, Rita
Vázquez, Luis
Veiga, Vicente
Vidal, Ricardo
Vila, Ángel
Villalaín, Marino de
Yáñez, Benjamín

Disposiciones reglamentarias

ART. 19. Los socios de número, eventuales y transeúntes, tendrán derecho a ocupar asiento en cualquiera de las localidades que haya en la sala donde el concierto tenga lugar, pero no podrán dejar señalada más que la localidad que personalmente han de ocupar, sin que les esté permitido reservar otras para futuros ocupantes.

ART. 20. En los conciertos está terminantemente prohibido:

- 1.º Entrar a las localidades o salir de ellas durante la ejecución de las obras.
- 2.º Solicitar de los artistas la repetición de las obras o números del programa, o pedir obras no incluidas en él.
- 3.º Hacer manifestaciones de desagrado a los artistas. Las censuras que los socios creyeran convenientes, las dirigirán a la Junta de Gobierno como organizadora de los conciertos, muy especialmente, en la Junta General ordinaria.
- 4.º Molestar a sus consocios durante la ejecución de las obras con conversaciones o con actos que puedan perturbar de alguna manera el absoluto silencio y recogimiento que debe reinar en la sala.

ART. 21. Serán dados de baja:

1.º Los socios que den lugar a que su billete de entrada a los conciertos, o su carnet o tarjeta de socio, sean utilizados por otra persona, ya sea en nuestros conciertos, o en los de las Sociedades Filarmónicas con las que exista mutua correspondencia.

2.º Los que no guarden a los demás, dentro del local en que se verifiquen los conciertos, la debida consideración y el respeto que se exige entre personas de esmerada educación.

Las cuestiones que pudieran suscitarse por este motivo, serán resueltas sin apelación por la Junta de Gobierno.

3.º Los socios que con publicidad manifiesta, en actos o en documentos extraños a lo Sociedad, hostilicen a ésta o a la Junta de Gobierno, y los que dentro de la Sociedad empleen, para combatir a dicha Junta, procedimientos extraños al Reglamento y de notoria incorrección.

Cuando los comprendidos en este caso no se conformen con el acuerdo de la Junta de Gobierno, quedará aquél en suspenso, hasta que se resuelva el caso en la primera Junta General que se celebre.

ART. 22. No podrán volver a pertenecer a la Sociedad, los que hubiesen sido dados de baja con arreglo a cualquiera de los apartados 1.º y 2.º del artículo precedente.

Domicilio social: Dominguez Gil, 14, entresuelo.

Horas de oficina: De seis a siete de la tarde.

Imp. LA FE - Gijón

Sociedad Filarmónica

— DE GIJÓN —

Teatro Dindurra

AÑO XXVIII

CONCIERTO 10

ORQUESTA CLÁSICA DE MADRID

bajo la dirección del maestro

JOSÉ M.ª FRANCO

Lunes, 21 de Octubre de 1935

Concierto 318 de la Sociedad

Lunes, 21 de Octubre

PROGRAMA

PRIMERA PARTE

- PRELUDIO, ARIA y GAVOTA..... *Bach.*
(para cuerda)
SERENATA NOCTURNA *Mozart.*
(para dos orquestas)
Marcial - Maestoso - Minuetto - Rondó

SEGUNDA PARTE

- CUARTA SINFONÍA, en Si bemol..... *Beethoven.*
I. Adagio - Allegro vivace - II. Adagio - III. Allegro vivace -
IV. Final. Allegro ma non troppo.

TERCERA PARTE

- ARIA EN ESTILO ANTIGUO, para violín y Orquesta de
cuerda (1.ª vez)..... *J. M. Franco*
Solista: Ricardo Hernández.
PASTORAL (1.ª vez)..... *Strawinsky.*
para Violín, Oboe, Corno inglés, Clarinete y Fagot. Sres. Her-
nández, Garrote, Alcaraz, Saez y Quintana.
MOCK MORRIS, para cuerda (1.ª vez)..... *Grainiger.*
LARGHETTO del QUINTETO, para clarinete..... *Mozart.*
Solista: José Saez.
PIEZA EN FORMA DE HABANERA (1.ª vez) *Ravel.*
CANTOS POPULARES RUSOS (1.ª vez) *Liadow.*
I. Canto de Navidad - II. Lamentación - III. Canto jocoso -
IV. Canción de cuna - V. Ronda - VI. Coro y danza.

A las SIETE en punto de la tarde

DESCANSOS DE 15 MINUTOS

Las puertas del Teatro se abrirán a las SEIS y MEDIA.

No se debe ocupar ni dejar ninguna localidad mientras se estén ejecutando las obras del concierto.

lánguida de habanera que se diluye en la atmósfera de per-
fumes y anochecer tropical que tan certeramente crea.

Cantos populares rusos

A. Liadow

Anatole Liadow, discípulo de Rimsky Korsakoff, tuvo, durante toda su carrera, una particular predilección por los cantos populares de su país que utilizó en diversas formas, vocales e instrumentales, pero siempre con una simplicidad voluntaria, tratando de acercar la obra musical al modelo espontáneo.

*El próximo concierto correspon-
diente al mes de Noviembre, estará
a cargo del genial pianista*

Arturo Rubinstein

Es una breve página de gran belleza, plácida y llena de poesía.

Mock Morris - P. Grainger

Danza irlandesa, alegre, briosa y rica de ritmo. Aunque los temas están concebidos siguiendo el carácter de la danza popular Morris, la realización, según el propio autor, se aparta de los procedimientos usuales en dicho género. Esta obra fué dedicada por Grainger a su madre con motivo de su cumpleaños.

Larghetto del Quinteto para clarinete

W. A. Mozart

El «Larghetto» es una de las obras más admirables de Mozart, por la extraordinaria belleza y fuerza emotiva de la frase cantada por el clarinete.

Pieza en forma de Habanera

M. Ravel

Esta breve pieza representa perfectamente el impresionismo de Ravel; entre armonías delicadas apunta la frase

NOTAS AL PROGRAMA

La Orquesta Clásica de Madrid

A la muerte del inolvidable Saco del Valle, fundador de la Orquesta Clásica de Madrid, fué elegido para la dirección de la misma el excelente pianista, profesor hoy del Conservatorio de Madrid y fino compositor, José María Franco, quien a su juventud y entusiasmo une una gran cultura musical, muy poco común.

Después de un afortunado reajuste en los componentes de la Orquesta, ha logrado tal éxito en su nueva presentación hace pocos días en Madrid, que ha sido unánime el elogio de la crítica.

Preludio, Aria y Gavota

J. S. Bach

Sabido es el gran número de transcripciones que reputados compositores han realizado de las obras de Bach, especialmente de las escritas para órgano. El Preludio, Aria y Gavota que hoy se ejecutan, no pueden calificarse de transcripción. Pertenecientes a las Sonatas para violín solo

conservan íntegra la escritura original, a la cual únicamente se ha agregado un acompañamiento siguiendo el estilo del «cantor de Leipzig».

Serenata nocturna en Re, núm. 6

W. A. Mozart

Escrita a principios de 1776—año en que Mozart cumplió los veinte—en honor de la condesa Lodron, como muchas de sus más exquisitas obras de esta época, ofrece esta Serenata la particularidad de estar compuesta para dos orquestas que, colocadas a distancia, permiten a Mozart mostrar su gracia e inventiva en el uso del «eco», género de moda desde hacía bastante tiempo.

Cuarta Sinfonía en Si bemol

L. Beethoven

Se ha dicho que la cuarta Sinfonía de Beethoven era, después de la Heroica, como un «ritorno all antico» por tados conceptos; retorno a la anterior serenidad de ánimo del autor y retorno a la antigua sencillez de las obras sinfónicas. Mas, si no en su espíritu ni en su forma, la Sinfonía en si bemol marca en su instrumentación un nuevo progreso sobre las anteriores a causa del valor personal que

Beethoven da a algunos instrumentos, sacándolos de la sombra en que habitualmente se les tenía.

La Sinfonía en si bemol data de 1806, año en el que Beethoven, amargado por el mal resultado de su ópera «Fidelio», se retiró a una posesión de sus amigos los condes de Brunswick. Llevaba comenzado un trabajo: la Sinfonía en do menor; pero inopinadamente esta Sinfonía sufre una detención y de un solo aliento, sin los bocetos acostumbrados en Beethoven, hace la Sinfonía en si bemol. La felicidad había aparecido ante Beethoven: Teresa de Brunswick correspondía al amor del genio y en esa Sinfonía en si bemol, Beethoven canta al amor.

Aria en estilo antiguo

J. M. Franco

Una melodía continuada, serena, intensa y expresiva, con la sencillez de la época que quiere evocar: Handel, Bach, etc.

Pastoral - I. Strawinsky

La primera versión de esta obra fué con voz, pero últimamente la transcribió el autor para violín, reformando las partes de los instrumentos de viento.

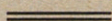
SALA RIBAS

: RAMBLA DE CATALUNYA, 5 :

CONCERTS VESPERTINS

Direcció Artística: Mtre. Jaume Pahissa

SÈRIE DE PRIMAVERA 1936

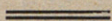

PRIMER CONCERT: 21 de Març.

ORQUESTRA FEMENINA DE BARCELONA

SEGON CONCERT: 26 de Març.

JOAN ALÓS, Violinista.

Artistes que pendran part en els concerts successius; entre altres:

EDUARD MATEU - TENOR.

M.ª TERESA VIVE - PIANISTA.

DOLORS FRAU - LIEDERISTA.

CARLOTA HOPF BEDLINGTON - DANCES CLÀS-
SIQUES I RAPSODA

Peter TSCHAIKOWSKY

QUINTA SINFONIA EN MI MENOR, op. 64

Es el compositor ruso más en boga actualmente. Después de haber cursado la carrera de Derecho, ingresó en el Conservatorio de San Petersburgo que acababa de fundar Antonio Rubinstein. Fué nombrado profesor de Armonía de dicho Conservatorio el año 1866, cargo que desempeñó hasta 1877, desde cuyo tiempo consagróse exclusivamente a la composición, viviendo indistintamente en Rusia, Italia y Suiza. Tschaikowsky poseía una naturaleza esencialmente musical llevada hasta el lirismo. Dotado de un temperamento puramente ruso, obsérvese en su obra, al lado de pasajes de una ternura y sensibilidad casi femeninas, episodios de energía y rudeza asiáticas. Su producción musical ha sido enorme, y en ella figuran obras de todos los géneros y caracteres.

Entre sus obras dramáticas descuella el *Eugenio Onegine* (1879), considerada hoy como un modelo de la ópera nacional rusa; y entre sus obras sinfónicas, admirables en su mayor parte, son famosas las seis Sinfonías, especialmente las hermosísimas *Patética*, *Cuarta en Fa menor* y la *Quinta en Mi menor*, que hoy se ejecuta.

En ésta como en las otras sinfonías, y en general en toda la producción musical de este autor, alternan pasajes de factura delicada, casi enfermiza, con otros de extraordinaria fogosidad y rudeza, ornamentados todos ellos con una espléndida orquestación que, sin descentrar los instrumentos, llega a obtener magníficos efectos de sonoridad.

EL PROXIMO CONCIERTO, A CARGO DE LA

ORQUESTA SINFONICA

DE VALENCIA

dirigida por el maestro

HEINZ UNGER

SE CELEBRARA EL DIA 16 DEL CORRIENTE MES

CURSO
X X V

AÑO
1935-36

CONCIERTO XV

454 DE LA SOCIEDAD
9 DE JUNIO DE 1936

ORQUESTA SINFONICA

DE VALENCIA

DIRIGIDA POR EL MAESTRO

HEINZ UNGER

TEATRO PRINCIPAL

A LAS 10'30 DE LA NOCHE

CONCIERTO XV

9 DE JUNIO DE 1936
A LAS 10:30 DE LA NOCHE

PROGRAMA

PRIMERA PARTE

Parsifal. (Preludio).....	} Wagner
Idilio de Sigfredo.....	
Rienzi. (Obertura).....	

SEGUNDA PARTE

Quinta Sinfonía en mi menor, op. 64. Tschaikowsky

- I. Andante. Allegro con ánimo.
- II. Andante cantabile, con alguna licencia.
- III. Valse. Allegro moderato.
- IV. Finale. Andante maestoso. Allegro vivace.

TERCERA PARTE

- Los preludios. (Poema sinfónico).... Liszt
- * Rosas del Sur. (Vals)..... Johan Strauss

* Primera audición en nuestra Sociedad.

Dr. HEINZ UNGER

Por segunda vez se presenta en nuestra Sociedad este eminente director, que tan clamoroso éxito obtuvo dirigiendo a esta Orquesta Sinfónica en los últimos tres conciertos del pasado curso.

El maestro doctor Heinz Unger nació en Berlín en 1895, y en esta población hizo todos sus estudios musicales. Su vocación por la música le obligó a separarse de la tradición familiar, ya que su padre es un afamado abogado de Berlín y entre sus familiares han destacado notables jurisconsultos.

La presentación como director de orquesta y sus primeros conciertos tuvieron lugar en Berlín el año 1919, dirigiendo la famosa Orquesta Filarmónica de Berlín, en los cuales obtuvo un gran éxito, especialmente al incluir en sus programas de una manera continuada las obras de Gustavo Mahler, éxito que culminó en 1923 al dirigir la Octava sinfonía de este autor, llamada *Sinfonie der Tausend*.

En 1920 fué nombrado director del Berliner Caecilienchor, coro mixto de gran popularidad en Berlín, con el que celebró series de conciertos, en cuyos programas figuraron todas las más importantes obras para coro.

En 1923 asumió la dirección musical de la Sociedad de los Amigos de la Música, de Berlín, sociedad musical fundada en 1907, celebrando entonces una gran serie de conciertos en la Sala Philharmonic con la Orquesta Filarmónica de Berlín, que obtuvo el doble éxito de un nutridísimo abono y de una gran resonancia artística. Hasta 1933 continuó al frente de dicha Sociedad, en la que ha dado a conocer las más interesantes composiciones de Schoenberg, Ernst Toch, Krenek, Mahler, Bruckner, etcétera.

Alternando con esta constante labor de Berlín e invitado por las principales orquestas ha realizado excursiones de conciertos por todas las grandes ciudades de su país natal y del extranjero, entre estas últimas Londres, Madrid, Valencia, Oslo, Estocolmo, Viena, Praga, Moscou, Leningrado, Charkow, etcétera.

Desde hace tres años ha fijado su residencia en Londres con objeto de poder atender las numerosas solicitudes que recibe para concertar y dirigir las principales orquestas de Europa.

La Sociedad Filarmónica de Valencia saluda con el mayor afecto y consideración al ilustre maestro Unger, quien seguramente obtendrá en su actuación el grandioso éxito del año pasado.

Los sonos de los cuernos bélicos despiertan los ecos de las sierras dormidas, y los tres príncipes hermanos marchan presurosos.

Van en busca de la flor anhelada; quien vuelva con ella tendrá, por recompensa, el reino entero...

El más pequeño de los tres camina alegre y animoso; cruza valles y montañas, ríos y torrentes; camina, camina... arriba, a lo alto...

Ya es suya la flor; en sus manos, extasiado, la contempla.

Regresa jubiloso. Repasa valles, montañas... Ya llega; sólo le falta cruzar el río de Arenes.

Joven caballero: no lo podrás cruzar, que emboscados entre sus matos te aguardan los puñales fraticidas.

El infante ha sido muerto ya...

Lloran los juncos, las cañas, las adelfas; llora el laurel, la pita, el chopo viejo, las piedras del torrente, la estrella del atardecer, el viento de la sierra...

Clamorean siempre; gimen noche y día:

Passa, passa, bon germá;
passa, passa i no em nomenes;
que m'han mort en riu d'Arenes
per la flor del liri blau.

EL PROXIMO CONCIERTO, CLAUSURA DEL
CURSO 1935-36, A CARGO DE LA

ORQUESTA SINFONICA
DE VALENCIA

y

ORFEO VALENCIA

dirigidos por el maestro

HEINZ UNGER

SE CELEBRARA EL DIA 23 DEL ACTUAL

CURSO
X X V

AÑO
1935-36

CONCIERTO XVI

455 DE LA SOCIEDAD
16 DE JUNIO DE 1936

ORQUESTA SINFONICA
DE VALENCIA

DIRIGIDA POR LOS MAESTROS

J. MANUEL IZQUIERDO

y

HEINZ UNGER

TEATRO PRINCIPAL

A LAS 10'30 DE LA NOCHE

CONCIERTO XVI

16 DE JUNIO DE 1936
A LAS 10'30 DE LA NOCHE

PROGRAMA

PRIMERA PARTE

Dirección: J. MANUEL IZQUIERDO

- * Per la flor del liri blau. (Poema)... Joaquín Rodrigo
El festín de Baltasar..... Salvador Giner

SEGUNDA PARTE

Dirección: Dr. HEINZ UNGER

- Tercera Sinfonía en mi bemol.
(Heroica)..... Beethoven
- I. Allegro con brio.
 - II. Marcha fúnebre (Adagio assai).
 - III. Scherzo (Allegro vivace).
 - IV. Finale (Allegro molto).

TERCERA PARTE

- La gruta de Fingal. (Obertura).... Mendelssohn
El Príncipe Igor. (Danzas guerreras)..... Borodin

* Primera audición en nuestra Sociedad.

NOTAS AL PROGRAMA

El eminente director profesor Heinz Unger, ha querido dar una muestra de gentileza y deferencia a la Orquesta Sinfónica Valenciana y a su director don José Manuel Izquierdo, cediendo a este maestro la dirección de la primera parte del concierto de hoy, en que ha de interpretarse la obra de Joaquín Rodrigo, *Per la flor del liri blau*, y el poema sinfónico del maestro Giner, *El festín de Baltasar*.

Merece plácemes la actitud del profesor Unger, ya que así podremos oír música de autores valencianos en estos conciertos tan renombrados de fin de curso, dirigidos también por el maestro Izquierdo.

La Junta de Gobierno de la Sociedad Filarmónica de Valencia, al poder satisfacer de este modo a un gran sector de la sociedad, que deseaba se interpretara música del maestro Giner, se complace en hacer pública su gratitud a los dos directores por el acuerdo adoptado, y cuenta con la seguridad de que éste ha de ser del agrado de todos los señores socios.

Joaquín RODRIGO

De sobra conocida por nuestros consocios la atrayente personalidad de Joaquín Rodrigo, y recientes los triunfos del joven maestro, nos excusan toda presentación y comentario.

El poema sinfónico que hoy se ejecuta por vez primera en nuestra sociedad, fué premiado por unanimidad en el concurso convocado en el Círculo de Bellas Artes de Valencia.

Estrenada la obra por nuestra Orquesta Sinfónica en los Viveros, obtuvo tal éxito que pocos días después se daba una segunda audición; Posteriormente, fué estrenada en Madrid por la Orquesta Filarmónica, con un éxito clamoroso de público y crítica.

PER LA FLOR DEL LLIRI BLAU

POEMA

¡Detente, caminante!; escucha la canción del liri blau.

¿Oyes los clarines del rey? Lllaman a los infantes a la cámara real.

Muere el rey de rara enfermedad; mas antes quisiera contemplar, por vez postrera, la flor del liri blau.

NOTES

CONXETA BARBERÁ.-Filla dels coneguts artistes valencians Bernat Barberà, barítono, i Conxa G. Ramírez, tiple, continua la tradició professional de llurs pares. Cursà els estudis al Conservatori de Música de València, on baix la direcció del mestre César Vercher, seguix amb entusiasme i eficàcia la seua formació artística.

JOSEP FACUNDO.-Naixqué a Ribarroja. Cursà els estudis al Conservatori de València. Obtingué un primer premi en Harmonia. Actualment seguix els estudis de Composició amb el professor de l'esmentat Centre, En Jacinto Manzanares. Les composicions que avui oferix al públic figuren entre els primers treballs seus.

MATILDE SALVADOR.-Va naixer a Castelló en 1918. Estudià l'Harmonia amb el professor del Conservatori de Castelló, V. Asencio. "Serenata Mitjieval" que figura al nostre programa ha segut dedicada per l'autora a l'Orquestra.

ENRIC GARCÉS.-Naixqué a Faura en 1909, i començà els estudis d'Harmonia amb el professor n'Antoni Palanca, a Granollers, acabant-los junt al mestre Palau, baix la direcció del qual seguix els estudis d'orquestració, composició i piano. "Scherzo" que se interpreta avui, ha segut compassat per a l'Orquestra.

CLIMENT LOZANO.-A Barcelona on va naixer és conegut per el seu esperit inquiet qu'el porta a destacar-se com a compositor, director, historiador i crític musical.

Les seues produccions li han valgut nombrosos premis en Certamens i Concursos.

A nosatros ens plau presentar-lo en València a través de les seues cançons "A flor de llavis" i "Variacions", que figuren al programa.

No fem comentaris respecte dels demés compositors per ser sobradament coneguts i apreciats del nostre públic.

57 CONCERT

V ANIVERSARI

de

l'Orquestra Valenciana de Cambra

dimarts 7 juliol 1936

amb la col.laboració de la cantant

CONXETA BARBERÁ

Conservatori de Música de Valencia

10 nit

PRELIMINAR

Fa cinc anys, en Maig, se juntaren, per a formar una raó social, les paraules "Orquestra", "Valenciana" i "Camba". Les tres — no son tres paraules qualsevol — buidaren en el receptacle d' esta trilogia, els respectius continguts, i naixqué "Orquestra Valenciana de Cambra".

LO OBJECTIU

Un concert darrere de altre: primer, cada concert és una millora; després, cada concert és una superació...

Un any, dos, tres, quatre, cinc, de vida musical...

Mereixer el que es creara a València, entre un grup de conscients, la entitat «Música de Cámara», per a ajudar a la Orquestra...

Celebrar, amb éste, el 82 concert...

Haver executat a València, Madrid, Barcelona, Tortosa, Castelló, Terol, Albacete, Vigo, Pontevedra, Alcoi, Xàtiva, Gandia, Carcaixent, Cullera i altres pobles del País Valencià...

Haver vinculat a la Orquestra, artísticament, el nom de compositors valencians joves i nous que han escrit quasi exclusivament per a ella: Garcés, Valdés, Olmos, Asencio, L. Sánchez, entre altres, la formació dels quals corre un paralelisme prou matemàtic amb el de la propia Orquestra...

I dir de altres noms consolidats, valencians també, que li han fet ofrena de la seua obra i que han compostat per a ella igualment: Palau, Gomà, Chavarri, Asensi, per exemple...

I haver interpretat a València la literatura musical de homes com Bacarisse, Turina, Pahissa, Massana i altres...

...aço és la "Orquestra Valenciana de Cambra".

LO SUBJECTIU

Al naixer a la vida "Orquestra Valenciana de Cambra", dia la premsa: «El violinista Francesc Gil s' ens presenta ara com a Director al front de la Orquestra de Cambra que acaba de fundar». Passat el temps, dona Francesc Gil uns concerts de viola a Madrid i València, i diu la mateixa premsa: «El Director de la "Orquestra Valenciana de Cambra" s' ens presenta com a soliste de viola».

Ja diguerem: «València, de una riquesa musical incomparable, deu més a la quantitat que a la varietat». «Ens inspira el servei a la Cultura, — la de la nostra terra especialment — amb la màxima eficàcia, i per això volem destacar i estimular els nostres valors, els compositors i executants de València».

El més alt exponent nostre: abastir l' instint musical de la terra valenciana, no per a fomentar-lo sino perquè esdevinga consciència.

Tenim a València Bandes de música i una agrupació Simfònica, justament valorades i estimades per nosaltros; tant, que pot ser existim perquè existixen elles. Se comprén, puix, que "Orquestra Valenciana de Cambra" no vol dir negació de aquelles manifestacions artístiques, ans al contrari. "Orquestra Valenciana de Cambra" ve a establir l' equilibri en la producció i execució musicals a València i a satisfer exigències del nostre esperit, front a la Música.

L' Art és un problema eternament plantejat. Te moltes solucions; tantes com temperaments vullguen resoldre el problema. Però no son solucions exactes, totes son aproximades. Este és el secret de l' Art. En Art, mai, per això, se acaba. I la Música, clar està, no pot escapar a esta llei. "Orquestra Valenciana de Cambra", al cumplirse el V aniversari, renova el propòsit de fer Art per a viure sempre, o millor, viure per a fer Art.

Programa

Primera part

(**) LARGO del Concert en re menor . . . Vivaldi

(**) CONCERTO GROSSO en re bemol . . . Scarlatti

- a) Grave
- b) Allegro
- c) Largo
- d) Allegro

(**) FRAGMENTS DE "BALLET" . . . Handel

- a) Pomposo
- b) Musette
- c) Minuet

Segona part

Sis cançons per a cant i orquestra de corda

(*) OJOS CLAROS (poesía G. Cetina) . . . Josep Facundo

(*) BAUTISMOS QUE NO BAUTIZAN . . . » »

(*) A FLOR DE LLAVIS (lletra J. Paulet) . . . Climent Lozano

(*) VARIACIONES (lletra María Furió) . . . » »

(*) ALBAICIN (lletra Lacomba) . . . M. Palau

(*) LLAURADOR ENAMORAT (A. Mollá) . . . P. Sosa

Cantant: Conxeta Barberá

Tercera part

(*) MINUET ESTIL CLASIC E. Orti

(*) REFLECTES. Josep Facundo

(*) SERENATA MITJEVAL. Matilde Salvador

(*) IDILI. Andant placid Quartet Bucólic . . . Lluís Sánchez

(*) SCHERZO E. Garcés Garcés

Direcció: F. GIL

(*) Primera vegada al públic.

(**) Primera audició en València.

CONXETA BARBERÁ

(CANTANT)